rozsévač rozsievač

1

január–leden
2019
ročník 88

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Přikázání, která jsou požehnáním

Slobodne a z lásky

Vytrvajme v behu

Přání čtenářům

JÁ JSEM TVŮJ BŮH

„Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!“ (Mk 12, 30)

Boh človeka hľadá

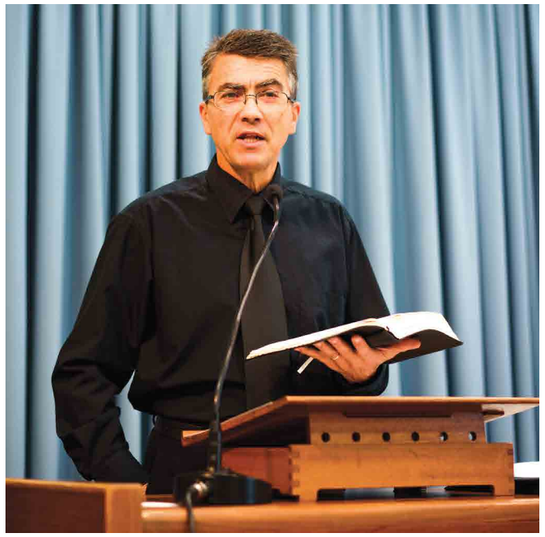

V nedeľu 18. novembra 2018 sme sa v zhromaždení v Bernolákove stretli pri radostnej príležitosti krstu našich dvoch bratov: Michala Beňa a Milana Šťastného. Obaja bratia do nášho spoločenstva pribudli ako znovuzrodení, avšak neboli pokrstení na vyznanie svojej viery. Ako sami povedali, prežili túžbu vyznať svoju vieru v Pána Ježiša Krista verejne, pred celým zhromaždením.

Pri príležitosti krstu sa k nám prihovoril náš brat kazateľ Darko Kraljik textom zo Skutkov 8, 26 – 39, ktorý je príbehom o Filipovi a eunuchovi. Eunuch bol človek vysoko-

postavený, niečo ako minister financií vo svojej krajine, napriek tomu však v bohatstve, sláve a moci nenašiel naplnenie, blaho svojej duše. A tak išiel do Jeruzalema, hľadať Boha v nábožen-stve a rituáloch. No ani tam skutočného Boha nenašiel. Až keď si čítal Izaiáša, ktorému nerozumel, Boh sa mu dal nájsť a spoznať vďaka Filipovi, ktorý mu z Písem hovoril o Kristovi. Boh je ten, ktorý človeka hľadá a dá sa človeku nájsť. Brat kazateľ upriamil našu pozornosť ešte na jednu vec z tohto textu, a to, že jediným logickým dôvodom pre krst je viera v Ježiša Krista.

A potom: „Kto uverí a pokrstí sa, bude spasený."

Spevom nás potešili naši dorastenci, ako aj spevokol. Sme radi, že Boh zachraňuje ľudí aj v našom okolí a veríme, že bude aj naše životy používať, aby On bol oslávený.

Lýdia Podobná

Obsah

Boh človeka hľadá.....2
Slobodne a z lásky.....3
Přání čtenářům do nového roku 2019.....4
Milost nových začátků.....5
Novoročný pozdrav 2019
Deset velkých svobod.....6
Prikázanie lásky
Přikázání, která jsou požehnáním.....7
Predstavenie revúckeho tímu /2 8
Iná podoba lásky k Bohu.....9
Modlitby za Izrael
Setkání manželek kazatelů.....10
Neobyčejné setkání žen.....11
Vonící kytice květin
Poděkování
Na ktorej strane vlastne stojím?.....12
Láska, která přemáhá.....13
Naplnění Boží vůle
Boh upokojuje různým spôsobom.....14
Otázka, jako stálé dedictví pro můj život
NOEMI
Národný týždeň manželstva
Spolu od samého začátku.....15
Konferencia Bratskej jednoty Chelčického
– Rozsievač 1/1919.....16
Jsi hotov?
Cítte to!.....17
Kazatelské Trio v Srbsku
Pozvěme Česko na rande (inzerce).....18
Recenze
Viditelné slovo.....19
Zamyšlení nad veršem
Fotografujeme s Biblí – foto: V. Malý
Inzercia a redakčné oznamy
Z.Garajová - Jeníková: Kdo nás odloučí
od lásky Kristovy?.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 1/2019: 4. 12. 2018
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Ján Szőllős

Slobodne a z lásky

Rozprával som sa nedávno s mojím neveriacim priateľom o Bohu a viere v Neho. Najprv mi povedal, že on Boha nepotrebuje, lebo chce žiť slobodne a nepotrebuje, aby mu niekto hovoril, čo má robiť alebo nerobiť. Vzápätí však povedal, že ak by Boh bol, tak by nedovolil hrozné veci, ktoré sa dejú na svete. Rozmýšľal som nad tým, že nejde len o veľké „všeľudské" problémy (vojny, hlad), ale aj o udalosti v našich osobných životoch. Uvedomil som si rozporuplnosť našich ľudských túžob – chceme byť slobodní, aj od Boha, ale keď nám tú slobodu Boh dal a môžeme si robiť, čo chceme, potom obviňujeme Boha, prečo nám to dovolil.

Božie Slovo nám aj na tieto otázky dáva odpoveď.

Tou základnou odpoveďou je desať Božích prikázaní, ktoré Boh dal nám ľuďom.

Práve Desatoro, ako tieto prikázania ľudovo nazývame, sme sa rozhodli zvoliť za hlavnú tému nášho časopisu Rozsievač v roku 2019.

Pán Boh dal tieto prikázania svojmu vyvolenému izraelskému ľudu práve v čase, keď ich vyviedol z egyptského otroctva. Zrazu boli slobodní, mohli si robiť, čo chceli. Ako národ sme zažili podobný pocit v časoch nežnej revolúcie a možno máme také skúsenosti aj v našich osobných životoch. Euforický pocit, konečne si môžem robiť, čo chcem, však onedlho väčšinou strieda pocit bezradnosti a otázka: Keď môžem robiť všetko, tak čo mám vlastne robiť? Ako žiť v slobode?

Boh nás dokonale pozná a vo svojej láske nám nielen dáva slobodu, ale dáva nám aj nástroj, pomôcku, ako v tej slobode žiť, aby sme si ju uchovali, aby sme „slobodne" neupadli späť do nejakého otroctva, do závislosti.

„Ak ma milujete, zachovávate moje prikázanie" (Ján 14, 15).

Dáva nám svoje prikázania z lásky, nie preto, že by sa tešil, že nám môže niečo zakázať. Dáva nám ich ako milujúci Otec svojim deťom, aby nás ochránil, nie ako despotický vládca svojim sluhom, aby dokázal svoju moc.

My máme slobodu sa rozhodnúť. Môžeme túto ponúkanú Božiu pomoc prijať a môžeme ju aj odmietnuť. Môžeme sa rozhodnúť žiť podľa týchto Božích rád. Je však dôležité aj to, ako ich prijímame a prečo chceme podľa nich žiť.

Môžeme ich prijímať ako nepríjemné, nevyhnutné zlo, ako obmedzujúce prikázania, o ktorých rozmýšľame, ako ich obísť. Môžeme sa rozhodnúť, že si budeme vyberať, kedy a ktoré z týchto prikázaní uplatníme vo svojom živote, a ktoré odložíme bokom, lebo sa nám práve nehodia.

Pán Ježiš, Boh, ktorý sa narodil ako človek a prišiel na túto zem, aby nás zachránil, tieto prikázania nezrušil, ale ich naplnil a ukázal nám, že nemáme žiť podľa nich z vypočítavosti, ale z lásky. Povedal: „Ak ma milujete, zachovávajte moje prikázanie" (J 14, 15). Náš Nebeský Otec nám dal svoje prikázania z lásky, aby nám pomohol žiť slobodne.

Pán Ježiš nám ukázal, ako tieto prikázania žiť slobodne, z lásky k Bohu.

My máme príležitosť odpovedať rovnako a rozhodnúť sa žiť podľa Božích prikázaní slobodne a z lásky k nášmu Nebeskému Otcovi a k Pánovi Ježišovi Kristovi a uplatňovať ich z lásky a s láskou voči našim blížnym.

Duch Svätý, ktorého nám Pán poslal, nám pri tom chce pomáhať a radiť, viesť nás a pripomínať nám ich. Verím, že aj úvahy a články na stránkach Rozsievača nám pomôžu žiť týchto desať veľkých slobôd.

Přání čtenářům Rozsévače do nového roku 2019

Milí bratři a sestry, čtenáři Rozsévače, vstupujeme do nového roku 2019. Přelom roku nám vždy dává příležitost bilancovat minulý rok a přemýšlet o našich cílech a touhách pro ten rok nastávající.
V roce 2018 se toho v naší české Jednotě událo mnoho dobrého i těžkého. Nemůžeme zrovna říct, že jsme proplouvali klidnými vodami. Začátkem listopadu 2018 nám na Radě zástupců sborů oznámily 4 sbory a jedna stanice svůj úmysl odejít z Bratrské jednoty baptistů. Prožívali jsme to bolestivě, ale rozloučili jsme se v pokoji a s modlitbou. Myslíme na sbory, které odcházejí, a přemýšlíme také o nás, kteří zůstáváme. Jistě, mohli bychom vyjadřovat svoje výhrady vůči druhým, ale spíše přemýšlíme o tom, co tím chce Pán církve říct nám. Jaké věci bychom měli změnit my u sebe. Jsme opravdu věrní, ryzí a oddaní našemu Pánu a Jeho dílu? Pán Ježíš v Janově evangeliu ujišťuje své učedníky o své nesmírné lásce k nim. Věřím, že toto slovo můžeme přijmout i pro sebe. *„Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás."* Pán si přeje, abychom v jeho lásce zůstávali. Ale má to svoji podmínku. ***„Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce"* (J 15, 9-10).** Bůh nás tedy hluboce miluje, ale v Jeho lásce zůstáváme jen tehdy, když dodržujeme Jeho přikázání a žijeme v souladu s Jeho zjevenou vůlí. A hned vzápětí Pán svou vůli upřesňuje: ***„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás"* (J 15, 12).**
A znovu: *„To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali"* (v. 17).
Milí bratři a milé sestry, zůstávejme v Boží lásce (ať se to projeví naší poslušností Pánu) a milujme jeden druhého tou Kristovou láskou. A to je láska, která umí druhé unést a dokonce se pro ně obětovat.
Věřím, že nás stále spojuje Kristova láska.
A tak, ať se v ní tento rok ještě více rozhojňujeme.
Dá-li Pán, letos oslavíme 100. výročí založení Bratrské jednoty baptistů. Připravujeme k tomu společnou podzimní česko-slovenskou konferenci v Litoměřicích, s názvem „100 let spolu". Přemýšlejme vděčně už nyní, co všechno dobrého jsme spolu prožili v rámci společenství našich sborů, a to nejen v našich národních jednotách, ale i přes hranice našich států. Jaké požehnání ještě stále přijímáme ze společných konferencí sester, mládeže, služby manželstvím a rodinám, nebo z jiných příležitostí. Přeji nám všem, ať z toho duchovního požehnání z minulosti i současnosti umíme rozdávat lidem okolo nás. Náš svět

potřebuje jasné evangelium Ježíše Krista stejně jako před 100 lety. Oddejme se tedy více Pánu a Jeho lásce. Sdílejme Jeho Dobrou zprávu s takovým nadšením jako ti, kteří kdysi zakládali naše sbory.
Kéž i z naší služby dnes mohou vznikat nové sbory, k Boží slávě.

Váš Pavel Coufal
předseda Výkonného výboru BJB v ČR

> ***„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás" (J 15, 12).***

Vytrvajme v behu!

Rád by som využil túto príležitosť na začiatku nového roka a v krátkosti sa pozrel na to, čo nás čaká. V známych slovách Heb 12, 1 – 2a nachádzame niekoľko dôležitých pripomienok:
Preto aj my, obklopení takým veľkým zástupom svedkov, odhoďme všetku príťaž a hriech, čo nás opantáva, a vytrvajme v behu, ktorý máme pred sebou. Upierajme zrak na Ježiša, pôvodcu a zavŕšovateľa našej viery.

1) bežíme maratón a nie šprint

Je to tu vyjadrené v slovách „vytrvajme v behu". Možno máš za sebou náročný rok a ťažko hovoriť o behu. Zdá sa, že neostáva síl už ani na chôdzu. Alebo naopak, máš za sebou úspešný rok a napreduješ v dobrom tempe... Pre rok 2019 znie výzva: ***Vytrvajme v behu, ktorý máme pred sebou***. Ako?

2) nebežíme sami

Predchádzajúcu, 11. kapitolu Listu Hebrejom niekedy nazývame galériou hrdinov viery. Za minulé storočia k nim môžeme prirátať novozmluvných aj historických hrdinov viery. A verím, že v zástupe svedkov nemôžu chýbať ani naši súčasníci. Ľudia, s ktorými sme spolu na ceste (obklopení). Si súčasťou takéhoto tímu? Má ťa kto podržať, keď sa sily strácajú a pokušenia sa javia nezvládnuteľné?

3) oči upreté na Ježiša

Akokoľvek je dôležité a nápomocné, že sme obklopení zástupom svedkov (obrovská sila fanúšikovskej podpory v športe), oči neupierame na našich fanúšikov, ani na spolubežcov. Ak chceme vytrvať v behu a napredovať správnym smerom, oči musia byť upreté na Ježiša – pôvodcu a zavŕšovateľa našej viery. Heb 6, 20 hovorí, že Ježiš je našim pred-bežcom. On však nie je len pozitívnym morálnym vzorom. Podobne ako to čítame vo Fil 1, 6 (***som presvedčený, že ten, čo vo vás začal dobré dielo, ho aj dokončí***), aj tu nás Boh ubezpečuje, že tak ako pôvodcom a iniciátorom našej viery je On sám, je aj dokonávateľom!

4) odhoďme všetku príťaž a hriech, čo nás opantáva

Od uvedomenia si, že bežíme beh na dlhé trate, podpory fanúšikov a zraku upriameného na Ježiša sa dostávame ešte k jednej, veľmi praktickej a konkrétnej výzve: odhoďme všetku príťaž a hriech, čo nás opantáva. Nie preto, aby sme boli spasení! Preto, lebo sme boli zachránení! Ježiš ten víťazný beh dobehol za nás! Nemusíme sa na Neho rezignovane pozerať obťažení všetkým možným (aj nemožným)!
Možno nám pomôže, ak si predstavíme človeka, ktorý chce odbehnúť maratón s kuframi plnými aj „dobrých vecí". Spomínaným opantávajúcim hriechom nemusia byť len veci „satanské", nejaké brutálne hriechy. Čokoľvek sa stáva príťažou v našom behu za Ježišom, musí preč.
Priatelia, plán na nový rok je teda jednoduchý:
- odhoďme všetku príťaž a hriech, čo nás opantáva
- vytrvajme v behu (s pomocou ľudí okolo nás)
- upierajme oči na Ježiša!
Máme jedinečnú príležitosť. O rok môžeme byť k Nemu oveľa bližšie!

Benjamin Uhrin

Milost nových začátků

Apoštol Pavel píše k Filipenským 3, 14: „Na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje."
Starý rok je za námi a je tu nový. To, co bylo nepovedené i povedené v roce 2018, má být vymazáno, zapomenuto.
Pokusme se, milé sestry, zanechat ve starém roce nedobré myšlení, sobecké sklony. Nemyslím tím předsevzetí, která se během prvních dnů v roce rozplynou. Najděte něco, co vám Duch Svatý ukáže, že je dobré nechat ve starém roce a už nikdy se k tomu nevracet.
To, co bylo, nelze změnit, ale je zde nová možnost, nová milost. Je před námi krásná čistá bílá stránka.
Nový rok začíná. Je nám dána milost začít psát novou stránku. Co budu psát? Bude to psaní jen o mně, o mých potřebách, budu na prvním místě já, nebo budu myslet více na druhé, jak jim pomoci, jak naplnit jejich potřeby, jak jim usnadnit život. Budu přešlapovat na místě a čekat, až někdo přijde za mnou, nebo vykročím v Boží síle na pomoc tam, kde je potřeba? Čím se nechám ovlivňovat? Čím bude popsaný list papíru, záleží jen a jen na každé z nás. Záleží na tom, zda se budeme řídit pokyny dané Božím slovem, nebo budeme chtít zvládnout vše z vlastních zdrojů. Pokud budete zvládat z vlastních zdrojů, pak tam musí být nadpis: „Pozor, omezené možnosti." Je lépe očekávat na Hospodina, který ve své Boží moci může proměnit i to, co nám nejde, nedaří se nám. Protože jedině On vidí i další roky, které jsou před námi. Chce, abychom se naučily důležité věci pro Boží království. On nás nezavrhne, když vyznáváme, že je nám líto, že se to nedaří. On přichází s novou milostí.
„A z plnosti jeho, my všichni vzali jsme a to milost za milostí" (Jan 1, 16).
Boží milost není lacina a není ani samozřejmostí, proto je milostí. Pokud jsme přijaly Pána Ježíše Krista a zůstáváme v Boží blízkosti, máme tu výsadu poznat plnost. Bůh nám neodděluje podle našich zásluh, ale dává z Jeho plnosti milost a zase milost. Pokud žijeme s Pánem Ježíšem Kristem, nemáme v ničem nedostatek. V ničem nestrádáme. Je to zaslíbení Pána Ježíše Krista, na kterém můžeme stavět. On proto přišel na zem, abychom mohly žít život v plnosti.
„Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti" (Jan 10, 10).
Poznání Boží plnosti, nás vybízí ke službě. Já toužím po tom, říci to dalším. Chci, aby i oni mohli žít z Boží plnosti. Protože vím, že s Boží plností se plní čistý list papíru snadněji. Pán Ježíš Kristus není ničím limitován. Dává, komu chce a kolik chce. Na nás je přijímat a z vděčnosti sloužit. Jestli nevím, komu a jak, mohu se modlit, aby mi Pán Bůh poslal toho pravého připraveného člověka do cesty. To jsou modlitby, které Pán Ježíš slyší. Je to náš společný zájem. Pán Bůh má připravenou cestu a používá, ty, kteří se dají do služby použít.
Přeji vám, milé sestry, abyste nikoho, koho vám Pán Bůh pošle do cesty, neminuly. Aby ten váš letošní list papíru byl popsaný tak, abyste se na konci stránky mohly radovat a ne se stydět.
Výše ocitovaný verš Jan 1, 16 je také veršem pro letošní jubilejní konferenci Odboru sester BJB v ČR a SR, kdy si budeme připomínat 50 let obnovení práce sester. Tato konference se v roce 1969 konala v Brně a stejně jako i jubilejní se bude konat v Brně 3. – 5. 5. 2019. Všechny jste srdečně zvány.

Předsedkyně Odboru sester BJB v ČR
Helena Včeláková

Novoročný pozdrav 2019

Nový rok sa už tradične spája s rôznymi predsavzatiami. Niektorí začínajú s celým zoznamom, no sú aj takí, ktorí si ich radšej nedávajú, lebo vedia, že tak či tak ich čoskoro porušia a potom budú zo seba sklamaní.
Božie slovo nás vyzýva, aby sme skúmali svoj život a robili nové rozhodnutia, ktoré nás pozdvihnú a priblížia k Pánovi, čo samozrejme nie je výzva iba pre začiatok nového roka, ale pre každý deň nášho života. Ak chceme do tohto nového roka vykročiť správnym smerom, vidieť dobré dni a tešiť sa z nich, nechajme sa inšpirovať Božím slovom. Rada by som sa nachvíľu zastavila pri dvoch veršoch.
V čom spočíva tajomstvo dobrého života a dobrých dní? Biblia sa špeciálne venuje tejto oblasti v Starom aj v Novom zákone: *„Kto je ten muž, čo si obľúbil život a miluje dni, v ktorých by zažil dobro? Chráň si teda jazyk pred zlom, svoje pery pred ľživými rečami, odvráť sa od zla, konaj dobro, hľadaj pokoj a usiluj sa oň!" (Žalm 34, 13 – 15)* *„Veď kto chce milovať život a vidieť dobré dni, nech si zdržuje jazyk od zlého a ústa od ľstivých rečí, nech sa odvráti od zlého a koná dobro, nech hľadá pokoj a usiluje sa oň. Veď Pánove oči hľadia na spravodlivých, Jeho uši načúvajú ich prosbám, ale Pánova tvár je proti tým, čo robia zle" (1Pt 3, 10 – 12).*
Pán Boh nám ponúka žiť náš život v Jeho plnosti, vidieť dobré dni a radovať sa v nich, ale najprv my musíme splniť podmienky, ktoré sú v Božom slove jasne špecifikované. Nedá sa lavírovať niekde medzi svätosťou a vlastnými cestičkami, ktoré nie sú vždy podľa Božích princípov.
Ak sa chceme pohnúť dopredu, nemôžeme žiť priemerný kresťanský život, nechať sa unášať davom a nakoniec zistiť, že sme sa nejako ocitli kdesi mimo.
Je v našich srdciach hlboká túžba viac sa priblížiť k trónu milosti v uctievaní a hľadať Pána ako nikdy doteraz?
Náš Otec hľadá práve takých služobníkov, ktorí túžia po Jeho srdci, po Jeho sláve, po Jeho prítomnosti. On nechce, aby sme živorili a len tak sa pretĺkali týmto svetom ako žobráci, ktorí nemajú čo ponúknuť. On sa s nami túži deliť o hlboké veci, chce, aby sme rozumeli časom, v ktorých žijeme, a tvorili armádu bojovníkov, ktorú môže použiť. *„Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňažstvo, svätý národ, ľud určený byť Jeho vlastníctvom, aby ste zvestovali skutky Toho, ktorý vás povolal z tmy do svojho predivného svetla" (1Pt 2, 9).*

Sme povolaní byť kňazmi, ktorí najprv slúžia Pánovi, až potom ľuďom. Proroci, ktorí počujú Boží hlas na tichom mieste predtým, než otvoria ústa a odovzdajú posolstvo ďalej. Kráľmi, ktorí túžia po Jeho srdci namiesto svojej agendy.
Prajem vám všetkým, aby sme mohli nový rok začať tým, že sa obrátime k Pánovi Ježišovi, pozveme Ho, aby sa stal Pánom každej oblasti nášho života, a poprosíme Ho o pomoc, aby sme sa stali takými ľuďmi, akými nás chce mať.
Potom môžeme spolu s apoštolom Pavlom vyznať: ***„Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi" (Fil 4, 13).***

Ruth Maďarová

Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou silou. Slová, ktoré ti dnes prikazujem, budú v tvojom srdci (Dt 6, 5 – 6).

Odpovedal mu: Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou mysľou. To je veľké a prvé prikázanie. A druhé je mu podobné: Milovať budeš blížneho ako seba samého. Na týchto dvoch prikázaniach sa zakladá celý zákon aj proroci (Mt 22, 37– 40).

Budeš milovat Hospodina, svého Boha celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci (Dt, 5, 6).

On mu řekl: Miluj Hospodina, Boha svého celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci (Mt 22, 37 – 40).

Deset velkých svobod

Na otázku, co je křesťanství, odpověděl jeden mladý muž: „Křesťanství je to, co se nesmí.“ To si myslí mnoho lidí. Když se jich tážeme, jak dospěli k tomuto zvláštnímu názoru, začnou mluvit o deseti přikázáních: „Znamenají vždycky přece jen to, co nesmíme.“ Jaké to strašné nedorozumění! Bůh neutlačuje, ale osvobozuje! Vysvobodil svůj izraelský lid z egyptského otroctví, vedl ho na horu Sinai a tam mu objasnil, jak velká je svoboda, kterou mu dává. Ukázal jim to v deseti větách. Osm z nich začíná „Nebudeš...“, dvě začínají „budeš...“ Žádná nezačíná „Je zakázáno...“ Všechny však začínají: „Já, Bůh, a ty, člověk, patříme nyní k sobě. A když zůstaneme spolu, bude tvůj život vypadat takto: Nebudeš mít jiné bohy. Budeš ctít mé jméno. Nebudeš se štvát k smrti. Ve své rodině najdeš lidský život...“A tak dále. **Deset přikázání je deset článků velké svobody, kterou Bůh dává.**

Prikázania lásky

Prikázania lásky sú stále platné

Vždy, keď hľadáme význam, zmysel niečoho, je dôležité odhaliť motív, prečo to vzniklo, a cieľ, pre ktorý to vzniklo. Podobne je to aj s Božími prikázaniami, ktoré nám Boh daroval. Prečo by sme mali nad nimi uvažovať? Prečo by sme ich mali plniť?
Motívom, kvôli ktorým nám ich Boh daroval, je Jeho Otcovská láska k nám. Cieľom, pre ktorý nám ich daroval, je opäť láska, aby sme ju dokázali žiť vo vzťahu k blížnym.
Uvedené verše z Deuteronómia, zopakované Pánom Ježišom v Novej zmluve, hovoria jednoznačne, že láska k Bohu a blížnemu je základom prikázaní.

Životom podľa Božích prikázaní dokazujeme svoju lásku k Bohu. Pán Ježiš hovorí: *„Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo“* (J 14, 23) a dodáva: *„Ak budete zachovávať moje prikázania, zostanete v mojej láske, ako aj ja som zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske. Toto som vám povedal, aby moja radosť bola vo vás a aby vaša radosť bola úplná. To je moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom tak, ako som vás miloval ja“* (**J 15, 10 – 12**).
Božie slovo nám zjavuje aj to, že naplnením zákona aj všetkých Božích prikázaní je láska: *„Nikomu nebuďte nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali, lebo kto miluje blížneho, naplnil zákon. Veď prikázania: Nescudzoložíš, nezabiješ, nepokradneš, nepožiadaš a ak je nejaké iné prikázanie, sú zhrnuté v tomto slove: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého. Láska blížnemu nerobí zle. Naplnením zákona je teda láska“* (**Rim 13, 8 – 10**).

Božie prikázania sú prikázaniami lásky. Boli dané z lásky a je ich možné žiť jedine z lásky k Bohu a k ľuďom. Sú zároveň aj nástrojom na preukázanie našej lásky.
Božie slovo nám prikazuje lásku, prikazuje, aby sme sa milovali. Dá sa láska prikázať?
Ak uvažujeme o láske podľa tradičných ľudských predstáv, ktoré spájajú lásku len s citom, tak taká láska sa skutočne nedá prikázať.
Božie slovo na týchto miestach však nehovorí o láske ako o prchavom pocite, ktorý chvíľu je a potom nie je. Hovorí o Božej láske AGAPÉ, ktorá nie je pocitom. AGAPÉ je rozhodnutie milovať toho druhého, hoci si to vôbec nezaslúži, milovať ho napriek všetkému a dokazovať svoju lásku konkrétnymi skutkami lásky, nielen slovami. Takúto lásku nám preukázal a dáva Boh – Otec v Pánovi Ježišovi Kristovi. Takáto láska je opísaná v hymne lásky 1Kor 13.
Takáto láska je aj v základe desiatich Božích prikázaní. Jedine vedení a motivovaní touto Božou láskou dokážeme Božie prikázania skutočne zmysluplne žiť a nepremeníme ich na bezduché nariadenia.
Je logické, že keď vidíme, že Božie prikázania sú prikázaniami lásky, tak dostávame odpoveď aj na otázku, či ešte stále platia aj pre nás, ľud Novej zmluvy. Prikázania, keďže sú založené na Božej láske, ktorá pretrváva, neboli naplnené a zrušené s ostatnými časťami zákona. Ceremoniálna časť zákona bola plne naplnená. V smrti, vzkriesení a vystúpení Pána Ježiša na nebesia bol celý obradný zákon dokonale naplnený. Pán Ježiš je oltár aj obeť, aj všetko ostatné. Na potvrdenie tejto skutočnosti sa roztrhla chrámová opona už pri smrti Pána Ježiša a potom neskôr bol chrám a všetko, čo k nemu patrilo, zničené.
Právna časť zákona bola určená zvlášť národu izraelskému ako Božia vláda v špeciálnych okolnostiach tej doby. Izrael už nie je viac teokratickým národom reprezentujúcim kráľovstvo Božie. Pán Ježiš na sklonku svojho života tu na zemi hovorí Židom: *„Preto vám hovorím, že bude odňaté od vás kráľovstvo Božie a bude dané národu, ktorý bude donášať jeho ovocie.“*
Apoštol Peter vo svojom prvom liste (**1Pt 2, 9 – 10**) potom veľmi jasne hovorí, že tým novým národom je cirkev. Už teda niet teokratického národa a štátu, a tak aj právna stránka zákona už bola naplnená.
Pri mravnej časti Zákona, pri Desatore, je to však inak. Tu ustanovil Boh čosi stále, vzťah medzi Ním a človekom, ktorý nepodlieha žiadnej zmene. Najväčšie prikázanie: *„Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým svojím srdcom a celou svojou dušou a celou svojou silou!“* (**Dt 6, 5**) nebolo povedané len teokratickému národu, patrí celému ľudstvu. A druhé, podobné prikázanie, keď Pán hovorí: *„Milovať budeš svojho blížneho ako samého seba!“*, je tiež čosi trvalé, časť nášho nemenného vzťahu k Bohu. Mravný Zákon, ako je interpretovaný Novou Zmluvou, je teda platný dnes tak ako kedykoľvek predtým a bude platný až po koniec veku, až pokým nebudeme privedení k dokonalosti.
Pán Ježiš a aj apoštoli vo svojich listoch sa na Božie prikázania odvolávali a citovali ich. Ku každému prikázaniu môžeme nájsť aj texty v Novej zmluve, ktoré sa k nim vzťahujú. Spolu s citátom Božích prikázaní zo Starej zmluvy budeme v jednotlivých číslach Rozsievača uverejňovať aj niektoré novozmluvné texty Písma, ktoré sa k príslušnému prikázaniu vzťahujú.

Ján Szőllős

Přikázání, která jsou požehnáním

Zažil jem to již vícekrát při svých turistických toulkách nebo při houbaření. Přicházím na neoznačené rozcestí a nevím kudy kam. Odhadnu, která cesta je správná, a vydám se po ní. Někdy se trefím správně, ale někdy také chybně. Bez jasné směrovky člověk snadně zabloudí, zkomplikuje si cestu a nedojde včas do cíle.
Mnohem důležitější je naše životní cesta. Bůh nám dal pro ni jasné ukazatele. Nemusíme bloudit a minout se tak cíle. Těmi ukazateli na cestu životem jsou Boží přikázání, podle kterých můžeme spolehlivě vědět, co je dobré a co zlé, co se Bohu líbí a co se Mu nelíbí. Židé pro Zákon mají výraz Tóra a vnímají ji jako ukazatel cesty.
Rabíni napočítali v Tóře celkem 365 zákazů a 248 příkazů. Ale nepochybně nejdůležitější z nich je deset Božích přikázání, tzv. Desatero. Kompletně je uvedeno v Bibli na dvou místech: 2M 20 a 5M 5. Význam Desatera podtrhuje také skutečnost, že kamenné desky s napsanými deseti Božími přikázáními byly vloženy do schrány a uloženy v chrámě ve svatyni svatých.
Vůči Desateru jsou v dnešní době mnohé námitky. Někteří historici tvrdí, že předlohou Desatera byl mnohem starší tzv Chammurapiho zákonník. Částečná podobnost má však docela snadné vysvětlení: jedná se o základní mravní zákon daný lidstvu. Dokonce, když některý sjezd KSSS vydal tzv. Morální kodex budovatele komunismu, tak se v jednotlivých bodech také ztotožňoval s některými přikázáními Desatera.
Zásadní námitky vůči Desateru jsou ze strany ateistů. Ti odmítají jakoukoliv vyšší autoritu, podle nich přece jenom sám člověk rozhoduje o tom, co je správné a co je špatné. Žel, i někteří křesťané považují Desatero za zákonické, zastaralé a překonané.
Domnívají se, že duchovně zralý člověk nepotřebuje Boží přikázání, že je již nějak intuitivně pozná a zachovává. Jenomže takový postoj není projevem duchovní zralosti a vyspělosti, ale spíše pýchy, naivity a falešné svobody a vede nakonec k nevázanosti a neposlušnosti Bohu. Jistě pozoruhodná je skutečnost, že když před padesáti lety

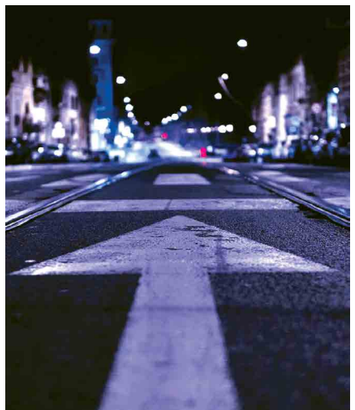

v hnutí hippies došlo k velkému duchovnímu probuzení a tisíce z nich přijali Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána, vzniklo mezi nimi heslo: Desatero platí. Znevážení Desatera je podobné tomu, jako kdybychom ze všech křižovatek a rozcestí odstranili ukazatele cesty a k tomu také zrušili GPS.
Určitou námitku vůči Desateru, nebo spíše vůči jeho formě vyvolává skutečnost, že většina těchto jednotlivých přikázání má negativní formu. To je pro dnešního člověka docela nesympatické. Jasné zákazy se dnes často nahrazuji zdvořilými a přezdvořilými nápisy: Zákaz vstupu – vstup není dovolen; zákaz kouření – kouření není dovoleno. Objevuje se také nápis: Děkujeme vám, že zde nekouříte. Při takovém přístupu by snad měl Bůh formulovat přikázání asi takto: Děkuji vám, že nekradete.
Ale proč vůbec ta negativní forma, jako zákaz, jako „ne“? Zákaz přece jen vnímáme výrazněji než cokoliv jiného. Když se někdy rozhodovalo o tom jaké barvy světel budou použity na semaforech, tak na zákaz (stop) byla určena barva červená. Je to proto, že svítí pronikavěji do tmy nebo mlhy. Víme, že výchova dětí v určitém období vyžaduje jasné „ne“. A člověk ve vztahu k Bohu je často jako malé dítě, které zkouší, kolik si může dovolit a nejraději by si dovolilo všechno. Proto Bůh dal jasné „ne“ hříchu. Rozhodující u Desatera není jeho převážně negativní forma, ale jeho pozitivní obsah. Boží přikázání nám zjevují pravého Boha, jeho vůli i způsob jeho uctívání a chrání nás tak před lidskou svévolí, chaosem a bezprávím.
Je pravdou, že název „přikázání“ není zcela výstižný. Vžil se v židovském společenství v době zákoníků a farizeů a takto ho přejala i církev. Ve skutečnosti totiž přikázání jednostranně nařizuje Bůh, ale Boží přikázání Izraeli popisuje Bible jako smlouvu: *„Hospodin řekl Mojžíšovi: „Napiš si tato slova, neboť podle těchto slov uzavírám s tebou smlouvu“* (2M 34, 27).
Ve 2M 40, 20 jsou desky s napsaným Desaterem nazvány jako „svědectví“. Desatero tedy nemá být tíživým břemenem, ale je výsadou Božího lidu, je svědectvím vyvolenosti, ale i závazkem vyvolenosti.
Správný vztah k Božím přikázáním je vyjádřen např. těmito verši: ***„Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost v srdci.“*** **(Ž 19, 9)** ***„Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Každý den o něm přemýšlím“*** **(Ž 119, 97).**
Text Desatera je natolik jednoznačný, že se zdá, že již na něm není co pokazit. A přece k tomu došlo. V 5. století přemýšlivý biskup Augustin (v ŘKC zvaný svatý Augustin) hledal v Desateru zvláštní symboliku a rozdělil Desatero na dvě části : tři přikázání o vztahu k Bohu jako symbol Boží trojjedinosti a sedm přikázání o vztahu k lidem jako číselný symbol plnosti. Jenomže to 3+7 nevycházelo, protože ve skutečnosti to bylo 4+6. Aby to vyšlo, Augustin druhé přikázání spojil s prvním a desáté rozdělil na dvě. Ovšem, při zkrácené verzi, tak, jak se běžně učí v katechizmu, 2. přikázání tak zcela vypadne. Protestantské církve se vrátily k původním deseti přikázáním, ale v ŘKC se fakticky ve zkrácené formě Desatera učí jen devět přikázání. Chybí jim přikázání : *„Nezobrazíš si Boha spodobením ničeho ...Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit.“*

Pro křesťana je zásadní otázka: je Desatero pouze starozákonní, nebo platí i pro křesťany? V Novém zákoně Desatero není komplexně citováno. Je však řada citací, kde se Pán Ježíš i apoštolové plně přihlásili k přikázáním Desatera (např Mat 19, 17n; Ř 13, 9; Jak 2, 10–11). Pán Ježíš v kázání na hoře kritizoval tehdejší formální plnění přikázání Desatera a ukázal na opravdové, důsledné naplňování Božích přikázání.
Pán Ježíš byl jednou dotázán, které je největší přikázání v Zákoně. Místo citování jednoho přikázání ze Zákona řekl něco, co přímo v Desateru slovně není vyjádřeno, ale ve skutečnosti je to smyslem Desatera, ale i všech Božích přikázání: ***„Miluj Hospodina, Boha svého, celým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“*** **(Mat 22, 37 – 40).**
Zákonictví rozšiřuje a detailně upřesňuje přikázání (příkazy a zákazy) tak, že se stávají pro člověka břemenem a vlastně už často ani nejsou Božími přikázáními, ale lidskými. Ale Pán Ježíš ukázal na smysl Božích přikázání. Nejde o jejich formální naplňování, ale o motiv jejich plnění a tím je láska k Bohu a láska k člověku.

Milan Kern

Predstavenie revúckeho tímu /2

Diana Ivanová

Pochádzam z Revúcej a už počas strednej školy som bola pevne rozhodnutá, že sa tam nikdy nevrátim. Chcela som cestovať, užívať si život, spoznávať nových ľudí, nové miesta, jednoducho žiť naplno. V druhom ročníku na vysokej škole však začal tieto moje plytké sny Pán meniť. Začalo sa to asi tým, že som si uvedomovala, ako zle na tom Revúca je, najmä čo sa kultúry a rozvoja týka. To mesto spalo. Pán vo mne začal premieňať sny a túžby a uvedomila som si, že to, po čom skutočne túžim, je slúžiť v Revúcej. Keby som toto všetko pociťovala iba sama, možno by som to nevnímala tak intenzívne. Zatiaľ som sa o tom rozprávala len s najlepšou priateľkou Lydkou. No onedlho ma oslovil Riško Nagypál, len tak, rozprávali sme sa, čo by sme chceli v budúcnosti robiť. Keď načrtol Revúcu, už mi to prišlo podozrivé. Krátko po tomto rozhovore sme mali mini stretnutie, kde sme sa stretli viacerí ľudia, ktorí sme pocítili volanie Pána slúžiť Revúcej. Postupne sa táto vzorka ľudí menila, pridávali sa k nám ľudia, ktorých som predtým nepoznala. Pán si postavil svoj vlastný tím, ktorého členovia sú mi dnes ako druhá rodina. Je nádherné sledovať, ako Pán pracuje a ako mení naše srdcia, a zároveň nám dá ešte omnoho viac, než si vôbec dokážeme predstaviť. Boh mi dal takú lásku k Revúcej, akú som nikdy nemala.

Tamara a Roman Mellenovci

Chystali sme sa na mládežnícku konferenciu v Banskej Bystrici, kde sme slúžili chválami. Počas konferencie mal Riško Nagypál tému a predstavil nám svoju víziu o Revúcej a svoj tím ľudí. Vyzýval nás, aby sme vystúpili zo svojej komfortnej zóny, a pozýval nás do služby pre Boha. Boh nás cez túto výzvu oslovil a vložil nám do srdca túžbu slúžiť pre Neho v Revúcej. Rozhodli sme sa, že sa s Riškom porozprávame a dáme mu vedieť, čo nám Boh dal na srdce, lenže Riška sme tam nevedeli nájsť. Ďalší deň sme ho hľadali po celej budove, žiaľ, bezúspešne. Keďže sme celú budovu prešli asi päťkrát a boli sme zúfalí, modlili sme sa, ak je to Božia vôľa, nech Riška nájdeme, inak to vzdáme. Posledný raz sme vošli do veľkej sály, kde sa odohrával hlavný program, a na naše prekvapenie tam Riško bol. Porozprávali sme sa, modlili a dohodli sa, že budeme v kontakte. Keďže sme boli štyri mesiace pred svadbou, mali sme dosť stresu a pochybností, či sme urobili správne rozhodnutie. Ale napriek tomu nás Boh uisťoval a dával nám silu a vieru, aby sme strach prekonali a po svadbe sa hneď presťahovali do Revúcej. Sme tu už skoro dva mesiace, mali sme tábor, kde sa nám obrátili a uverili štyria mladí ľudia, rozbehli sme malé skupinky, dievčenskú a chlapčenskú, kde sa chceme aj naďalej venovať týmto mládežníkom. Pred nami sú ďalšie veľké udalosti, na ktoré sa tešíme, a veríme, že nám ich Boh požehná, ako aj prácu v Revúcej.

Viktor a Miriam Valentini

Pred dvomi rokmi sme boli iba snúbencami. Ale už vtedy sme vedeli, že chceme v manželstve spolu slúžiť - kedykoľvek a kdekoľvek nás Pán povolá. Našou jedinou podmienkou bolo, že prvý rok manželstva sa budeme intenzívne venovať nášmu vzťahu, bez sťahovania, bez misie na plný úväzok. Slúžili sme teda v lokálnom zbore pri škole a práci. Zaujímavé je, že namiesto jedného roku sme dostali dva. Miriam práve končila svoje magisterské štúdium, keď sa nám začali otvárať dvere k novým veciam. Po dlhom čase sa nám podarilo obom ísť na Konferenciu pre pracovníkov s mládežou (KPM, TCKompas) v Žiline. Miriam akurát odovzdala svoju diplomovú prácu. Počas konferencie Duch Svätý jasne prehovoril k Viktorovi, že si má prosiť dar pastierstva. Deň na to sa mu ozval Rišo Nagypal v súvislosti s nám dovtedy neznámou víziou založiť zbor v Revúcej a povolal nás do tímu. Začali sme vnímať, že Pán Boh niečo mení v našom živote. Nasledovné týždne sme venovali modlitbám, rozhovorom a skúmaniu Jeho vôle. Ako sme pomaly spoznávali tím, cítili sme láskavé prijatie a v tomto sme tiež videli, ako Pán Boh dovoľoval niektorým našim vzťahom tu v Bratislave končiť... Bol možno čas na nové vzťahy? Po dvoch mesiacoch sme obaja pochopili, že možno to rozhodovanie zbytočne komplikujeme. Uvedomili sme si, že nič nám nebráni ísť do tejto služby. Každý sme povolaní niesť evanjelium a my sme zrazu boli povolaní veľmi konkrétne. Možno hľadanie ďalšieho potvrdenia alebo znamenia by už nebolo opatrné rozhodovanie, ale priam neposlušnosť. Tak sme sa napokon rozhodli, že do toho pôjdeme. Najväčším krokom viery pre nás je momentálne toto obdobie presunu. Stále sme v Bratislave, ale chceme sa srdcom a čoskoro aj fyzicky dostať do Revúcej. Vieme, že keď sa pozrieme späť, uvidíme krásne dielo, ktorého bol On sám autorom. A vieme, že ak nás povolal, tak to má pre nás aj pripravené. Musíme ostať poslušní a dôverovať Mu v tom všetkom. Našou túžbou je niesť Božie svetlo a pravdu tam, kde sa nachádzame. Pre nás v tomto nasledujúcom období to bude práve Revúca.

Ráchel a Peter Orvošovci

Kedysi sme boli kazateľská rodina v Klenovci. Netrvalo to však dlho. Pre rôzne osobné a manželské dôvody sme túto službu zanechali a odišli, aby sme sa s problémami vysporiadali a aby som mohla vyštudovať vysokú školu. Peťovo povolanie do služby zatiaľ zapadalo prachom a neplánoval sa k nemu vrátiť, kým mu túto možnosť nenavrhnem ja sama. Vyhovovalo mi to. Nielen preto, že som nechcela, aby sme sa vrátili do služby, ale aj preto, že sme sa jednoducho nemali. Klenovec nám však ostával v srdci a nemohli sme naň zabudnúť. Taktiež som vedela, že ani Peťovo povolanie do služby nemôže zapadnúť prachom navždy. Ako sa blížil koniec môjho štúdia, vynárala sa otázka, čo budeme robiť potom, stále častejšie. I keď nám bolo v Bratislave dobre, vedeli sme, že to nie je naša konečná zastávka. Tak ako si to Peťo prial, Boh sa začal prihovárať najprv mne. Cez knižky, počas čítania Biblie, cez sny, cez rozhovory s ním. Veľmi rýchlo som pochopila, že sa máme vrátiť do služby. Nevedeli sme ale ako a kam. Boli sme si pomerne istí, že návrat ku kazateľskej službe to nebude. Akú podobu by však naša služba mala mať? Túžili sme sa vrátiť do hladovej doliny tak, aby sme vedeli ľuďom reálne pomôcť. Prakticky. Kým sme čakali na odpoveď, bola som ochromená z môjho zmeneného vnútra, z mojej ochoty vrátiť sa do služby. Začala som si viesť modlitebný denník a veľmi pozorne som načúvala Pánu Bohu. Zanedlho v nás dozrelo presvedčenie, že sa máme vrátiť na stredné Slovensko. Aj srdcom nás to ťahalo práve tam. Zvažovali sme Klenovec, Rimavskú Sobotu. Istota neprichádzala. Až u nás jeden večer náhodou a prvýkrát v živote prespali Riško a Tánička Nagypálovci. A tí nás z ničoho nič zavolali do Revúcej, kde chcel Riško spolu s tímom začať zakladať zbor. Všetko do seba zapadlo. Budeme sa musieť presťahovať do Revúcej. Ostávalo nám už len konečné potvrdenie od Pána. V hladovej doline sa nedá žiť, ak nemáte prácu, a tak sme sa s touto prosbou obrátili na Boha. A stal sa zázrak. Peťo dostal takú prácu, že si mohol vybrať ľubovoľné miesto na strednom Slovensku, kde by chcel žiť. A náplňou jeho práce je pomáhať ľuďom, ktorí sú v dlhoch a exekúciách. Potom som už len dokončila posledný ročník, urobila štátnice a hneď v júli sme začali náš nový život v Revúcej. V službe. Odznova a úplne inak ako predtým.

Ráchel Orvošová

Iná podoba lásky k Bohu

Miluj Hospodina svojho z celého srdca, z celej mysle, z celej sily

Počas môjho štúdia literatúry som sa začala stretávať s literárnou tvorbou D. Pastirčáka zameranou na detského poslucháča. Vzťah medzi umením a vierou tohto kazateľa ma začal fascinovať. Možno však aj to, že som si všímala, že Pastirčákova literárna podoba viery je akceptovaná a prijímaná aj sekularizovanou spoločnosťou. Neznamená to, že je aj dostatočne pochopená (čo je zjavné z rôznych odborných pojednávaní o Pastirčákovej tvorbe, kde badať neutralizačné snahy), ale je prijatá literárnou obcou. Jeho láska k Bohu sa premieta do jeho literárnej tvorby. Pre mňa je obrazom toho, ako môže vyzerať láska podľa 1. prikázania. Dlho som mala skostnatené predstavy o tom, ako takáto zbožnosť môže vyzerať, nehovoriac o problémoch ju praktizovať. Termín „umenie" môže dnes obsahovať toľko rozporuplných teórií, že je ťažké prikloniť sa k jednej vyčerpávajúcej definícii. Robert Irwin napriek skepse, ktorú prežíva v tomto smere, navrhuje opísať umenie ako preverovanie našich schopností vnímať a rozširovať naše povedomie o svete okolo nás. Zároveň nás umelec svojimi výtvormi ovplyvňuje, ukazuje smer, pomáha nám vidieť veci určitým spôsobom. V tomto zmysle Pastirčák vo svojej literárnej tvorbe pre deti a mládež robí dve veci.Tou prvou je, že nás vo svojich príbehoch cez hlavné postavy prevádza kresťanským životom, zápasom človeka so sebou samým voči svojmu Stvoriteľovi. Opisuje túžby človeka nebyť pod rukou Stvoriteľa alebo pochybnosti dlhoročného kresťana, či jeho viera má zmysel, keď sa jej význam stráca v ruchu rozvíjajúceho sa sveta. Jeho rozprávky sú o zápase spoznávať Boha vo vzťahu tak, že sa človek nakoniec celkom ponorí do vzťahu s ním, miluje Ho z celej sily, a vtedy stráca samého seba. Nič nie je dobré, kým tieto postavy, zastupujúce nás, v úzkostiach, agónii, tŕznivej snahe nájsť skutočné, sa nevydajú svojmu Stvoriteľovi. Vtedy začínajú milovať z celej sily, mysle, srdca. Takáto literárna tvorba môže pomáhať človeku prežívať život viery bohatšie, vidieť jasnejšie, cítiť hlbšie. To druhé, čo nám Pastirčák prináša, je odhalenie svojho vnútra. To, čo píše, vypovedá o ňom samom. Je odrazom toho, ako myslí, cíti, nad čím premýšľa, odhaľuje nám cesty svojej mysle a srdca.

Aspoň pre mňa je takýto prejav obrazom lásky z celej sily, mysle a srdca. Zvlášť pri literárnej tvorbe platí, že na papier pôjde to, čoho je srdce plné.

Je mojím snom, aby moja láska k Bohu z celého srdca, mysle a sily nemohla inak, iba byť prítomná ako stopa v každej činnosti, ktorú vykonávam.

Ale zvlášť, aby bola prítomná v mojich snahách v sekulárnom svete. Pretože tam je potrebnejšia ako za stenami našich kostolov.

Ráchel Orvošová

Modlitby za Izrael

Kéž by Izrael uvěřil v Ježíše, svého Spasitele a Pána. Kéž by poznal, že to není cizí křesťanský bůžek, ale jejich vlastní Mesiáš! Když se zase jednou konflikt s Gazou nově vznítil a zprávy o tom byly všude, pozvala mě jedna přítelkyně, abych se s ní šla pomodlit ke Zdi nářků. A to jsme také udělaly. Tam jsem byla upomenuta na první verš 73. žalmu a pak jsme slyšely, že na nás bylo odpáleno 300, 400, 500 raket... Doma jsem četla celý žalm a cítila jsem se zmatená. Přesně, jako v tom žalmu: „Přemýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem..." Cítím se tak často, když vás chci povzbudit, abyste se modlili za Izrael. Často nevím, jak na to. Ale jedno je mi jasné. Byl to zázrak Boží ochrany. Zahynulo méně lidí než v hrozné autonehodě, která se odehrála nedaleko od nás. Chci za to Bohu děkovat. Celá situace vyvolala vládní krizi. Je velmi komplikovaná. Proto chceme všem, kdo nesou odpovědnost, vymodlit moudrost shůry. Modleme se i nadále za ochranu. Přimlouvejme se za ty, kteří už 17 let trpí ohrožením raketami a trpí následky neustálého napětí. Právě demonstrují. Chci se za ně modlit, aby věděli, na koho se obrátit. Existuje jeden „Sar Schalom!" – Minister míru (Izajáš 9, 58). Volejme k Němu společně.

Krista Gerloffová

Fotografia s myšlienkou z Božieho slova - V. Malý

Setkání manželek kazatelů

Ve dnech 9. - 11. 11. 2018 se v hotelu „Tři věžičky“ ve Stříteži u Jihlavy uskutečnilo po mnoha letech setkání manželek kazatelů. Co tomu ale předcházelo? Asi před dvěma lety jsme se na jednom setkání vedení odboru sester radily, jakým způsobem vyjádřit vděčnost manželkám kazatelů za jejich službu po boku svého manžela na sborech. Nápadů bylo dost, ale ujal se ten s víkendovým pobytem. Chtěly jsme, aby si manželky kazatelů trochu odpočinuly, mohly se sdílet s ostatními sestrami ve stejném postavení a třeba relaxovaly a sportovaly.
Ideálním místem pro takové setkání se stal hotel blízko Jihlavy, nedaleko dálnice, ve středu republiky. Jenže jsme nevěděly (sestry z OS), jestli vůbec bude o takový pobyt ze strany manželek kazatelů zájem. Řekly jsme si, že i pro 5 účastnic by to stálo za to. Na začátku roku jsme rozeslaly dotazník a předběžně se přihlásilo 23 sester. Moc nás jejich zájem potěšil, a tak následovaly horečné přípravy, jak organizace pobytu, tak celého programu. Svoji účast přislíbila i sestra Danka Hanesová, kterou jsme požádaly, aby se ujala duchovní stránky programu.
Nakonec se nás sešlo 18. Většina sester se viděla na tomto setkání poprvé.
Neznaly jsme se. Páteční večer začal přivítáním, modlitební chvílí se zpívanými chvalami a seznamováním. Jak se o sobě dozvědět v krátké době co nejvíc? V malých skupinkách, vybaveny otázkami typu: co ráda čteš?, máš rada kávu?, umíš nazpaměť Žalm 23?, sportuješ?, máš nějakého koníčka?, aj. jsme se dozvěděly na jednotlivé sestry víc, než by samy řekly.

Dopolední sobotní setkání začalo modlitbami a zpěvem a pokračovalo tématem: „Můj sen“. Snad každý má nějaké přání, touhy a sny.
Sny se mění s přibývajícím věkem. Jiné sny jsou v šestnácti letech a jiné v padesáti. Dají se sny namalovat? Ztvárnit?
Před několika lety jsem měla možnost být se sestrou Helenkou Včelákovou na konferenci EBWU v Hannoveru. Po přednáškách jsme měly možnost přihlásit se na různé kroužky. Přihlásily jsme se do kreativního kroužku. Sešlo se nás tam asi 20 sester z různých koutů Evropy. Sestra, která měla toto setkání na starosti, nás postavila ke stolům s bílým plátnem a spoustou drobností - knoflíků, kamínků, korálků, bavlnek a nití. A bez dalšího vysvětlování řekla, abychom ztvárnily pomocí těchto drobností svůj sen.
Rozpačitě jsme se jedna po druhé dívaly, co kdo bude dělat. Jak mám znázornit svůj sen. Zanedlouho se pod našima rukama začaly tvořit hezké a zajímavé obrázky. Když jsme dotvořily, společně jsme o svých „dílech“ mluvily. Nejdříve ostatní sestry řekly, co asi ten motiv znamená a nakonec autorka obrázku nám, ostatním, prozradila, co se pod jejím obrázkem skrývá.
Sestra z Moldavska vytvořila obraz, ve kterém znázornila touhu po věčnosti, kde se setká se svým nedávno zemřelým synem. Jiné sestry znázornily touhu po Boží náruči. Mě polilo horko. Sestry se přesunuly k mému obrázku a hádaly, co asi může být mým snem. Já se cítila strašně, neduchovně.
Vyobrazila jsem „květinářství“, obchod s květinami, který je mým snem. Hodně jsme se tímto způsobem dozvěděly o sobě i druhých.
A na základě této zajímavé zkušenosti jsme se pustily na našem setkání do ztvárnění svých snů.
Některé z přítomných sester tvrdily, že nemají žádné kreativní nadání, ale obavy brzo pominuly a zanedlouho se v obrazovém rámu začaly objevovat příběhy-sny.

Při rozhovorech nad každým dílem jsme s úžasem zjišťovaly, jak se dříve neznámé sestry sdílejí se svými radostmi, starostmi, sny. Obrázky znázorňovaly touhu po tom, aby Boží láska a světlo zasáhlo naše nejbližší, hlavně děti, přátele. Na některých dílech byla vidět cesta za Pánem

Ježíšem, která není vždy rovná, a má svá úskalí, kameny, ale vede do radosti. Příroda, Boží stvoření, touha po odpočinku a klidu se také objevily na několika obrázcích.
Po této kreativní činnosti nás vedla sestra Danka Hanesová k zamyšlení nad biblickým pohledem, co se týká našich snů, přání, tužeb. Bohu můžeme všechno povědět i o našich snech, přáních, tužbách. Ale On, ve své velké lásce k nám, dá jen to, co je nám k dobrému.

Celé sobotní odpoledne a večer sestry využívaly k odpočinku, vzájemným rozhovorům, relaxování a sportování.
V neděli dopoledne po modlitební chvíli a zpívaných chválách jsme všechny prožívaly další vzácný čas. Sestra Hanesová měla pro nás připravené zamyšlení pod názvem „Naslouchání Bohu“.
Na otázku: „Co je to modlitba?“, zazněla rychlá odpověď „rozhovor z Bohem“. Je to pravda, ale... Když se modlím, když mluvím s Bohem, je to monolog nebo dialog? Je to seznam mých potřeb, třeba i nesobeckých, kdy volám a přimlouvám se za druhé, nebo projevovaná vděčnost, chvála Boha? A slyším odpověď? Umím Bohu naslouchat? Jsem připravena čekat na odpověď? Jak poznám, že ke mně mluví Pán Bůh? Každá ze sester měla možnost osobního ztišení, modlitby. V listu Efezským 1, 17 apoštol Pavel píše: **„Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali...“**
Když někoho chceme opravdu dobře znát, musíme s ním trávit čas, povídat si s ním.
A právě k tomu jsme byly vedeny, k hlubšímu a důvěrnějšímu poznání Boha, Otce. Byl to vzácný čas, kdy jsme plakaly i radovaly se s vědomím, že jsem tou nejmilovanější dcerou, Boží dcerou.
Společný víkend manželek kazatelů skočil. Už jsme nebyly neznámé sestry ze sborů BJB, ale sestry, kterým je spolu moc dobře.
Vzájemně jsme si slíbily, že se budeme modlit jedna za druhou i za manžele (kazatele), za děti z kazatelských rodin, které si tuto službu nevybraly, ale stojí v ní.
Nakonec bych chtěla vyjádřit poděkování všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podílel na přípravě a realizaci tohoto víkendu. Všem manželům-kazatelům, kteří umožnili svým manželkám, aby mohly odjet od rodin. Děkujeme za jejich starost o děti. Děkujeme bratřím z Výkonného výboru, kteří náš nápad s tímto víkendem podpořili nejen nadšením, ale i prakticky. I mým sestřičkám ze žateckého sboru, které na toto setkání napekly mnoho dobrot. A hlavně Pánu Ježíši, který nám ve své veliké lásce dal vzácný dar, dar společného obecenství.
Při loučení jsme se jedna druhé ptaly, zda bude i nějaké PŘÍŠTĚ.
To žádná z nás neví. Ale věřím, že společný čas strávený v hotelu „Tři věžičky“ , byl pro nás vzácný dárek od nebeského Otce.

Za Odbor sester BJB ČR Jiřina Vimpelová

Neobyčejné setkání žen

Začátkem listopadu 2018 jsem měla velkou výsadu zúčastnit se setkání manželek kazatelů, poblíž Jihlavy. Byl to opravdu oddělený čas na vzájemné sdílení svých životů, kdy jsme se mohly během společných chvil poznat díky různorodým činnostem. Jednou z nich bylo výtvarné ztvárnění toho, co prožíváme s Bohem. Přesto, že nejsem výtvarně nadaná, o což skutečně nešlo, ke mně Bůh velmi osobně promlouval a dílko bylo na světě! Silným momentem bylo povídání o svých obrázcích, kdy jsme každá z nás otevřela své nitro a mohla tak obohatit jedna druhou.
Slovy 3. kapitoly knihy Kazatel to byl doslova čas plakat a čas smát se. Společně s profesorkou Dankou Hanesovou a našimi milými sestrami Jiřinkou Vimpelovou, Helenkou Včelálovou a Vilmou Koblischkovou jsme rozjímaly nad Božími cestami. Prožívala jsem velkou radost ze vzájemného obecenství a ze společných chval a modliteb. Mohla jsem tak více poznat úžasné sestry v Kristu, které milují Pána Ježíše, touží Ho denně následovat a sloužit Mu tak, jak je Bůh obdarovává. Stojí po boku svých manželů a jsou jim nesmírnou oporou. Jsou tím pro mne velkou inspirací a příkladem! Jsem vděčná Bohu, že jsme měly tuto jedinečnou možnost si oddělit část svého času na vzájemné povzbuzení a odpočinek. Děkuji všem sestrám za celkovou organizaci této akce, která byla opravdovým požehnáním.

Gabriela Spilková z BJB ve Vysokém Mýtě

P. S. Jedna perlička – pobytem nás provázel údiv místních lidí nad tím, že existuje skupina „manželek kazatelů“ a když jsme např. procházely přes parkoviště kolem oken kuchyně, všichni kuchaři přišli co nejblíž k oknům, aby viděli, jak takové manželky „farářů“, jak někdo uvedl, vlastně vypadají! A co asi tak takové manželky jedí a co potřebují.

Vonící kytice květin

Byla jsem moc ráda, že jsem se mohla zúčastnit víkendového setkání manželek kazatelů. Přijelo nás celkem 18 sester z různých sborů a částí republiky. Ne všechny sestry se mohly zúčastnit, z důvodů rodinných či jiných, ale věřím, že v duchu byly s námi.
Byl to velmi požehnaný víkend, plný radosti a překvapení. Jsem velice vděčná sestrám, které to vše zorganizovaly. Vše bylo perfektní, jak ze strany duševní, tak i duchovní. Prožily jsme velmi pokojnou a příjemnou atmosféru a zároveň plnou lásky, radosti a humoru.
Velice mne povzbudilo, že každá sestra byla otevřená i schopná podělit se s bolestmi ve své službě. Ve svědectvích zaznívalo, že Pán Bůh je věrný.
Vždyť On je nám ve všech našich těžkých obdobích nablízku. Sestry se sdílely, jak ve svých problémech hledají odpověď u Pána Boha a s modlitbou a čtením Božího slova dostanou odpověď. Milostivý Pán Bůh, který nás stvořil, je rád, když ho hledáme, protože On nám chce být nablízku a právě v Jeho odpovědích Jeho blízkost zakoušíme obzvlášť. Sestry pro nás také připravily zajímavé workshopy. Mohly jsme kreativně vyjádřit co je náš sen.
Z hromady různých věcí jsme vytvářely obraz„svého snu“. Bylo zajímavé, jak ta skrytá krása, kterou každá sestra v sobě má, dostala konkrétní podobu. Přestože jsme každá jiná, s různou životní cestou, spojuje nás jeden cíl – služba našemu Pánu Ježíši Kristu. Podobnost vidíme v různých květinách, které rostou na různých místech a každá má svoji zvláštní vůni, ale před Pánem Bohem jsme všechny jako jedna kytice květin, která přináší Pánu Bohu příjemnou vůni.
Přijela jsem na tento víkend s prázdnými rukama, ale odjela s mnoha různými dary.
Také jsem v sobě nesla otázky a některá rozhodnutí, která jsem již delší dobu odkládala, ale Pán Bůh ke mně mluvil skrze sestry.
Odjížděla jsem s rozhodnutím důvěřovat Pánu Bohu a být statečná v přijetí správného řešení toho, co je stále přede mnou. Ať Pán Ježíš velice požehná celému Odboru sester a jejich snahám a úsilí. Chvála Pánu Bohu za naši Bratrskou jednotu baptistů, že můžeme hledat cesty jednoty a společného duchovního růstu. Ať je ve všem oslaven Hospodin, náš Bůh.

Vyara Gritsik, Sbor BJB Praha XXI století

Poděkování

Víkendový pobyt pro manželky kazatelů, který pro nás zorganizovaly a perfektně připravily sestry z Odboru sester BJB ČR, byl pro mě velkým požehnáním. Díky dobře vyváženému programu jsme měly dostatek prostoru k načerpání duchovního povzbuzení, fyzickému odpočinku i vzájemnému sdílení. Jsem ráda, že jsem mohla poznat ostatní manželky kazatelů a že jsme se mohly osobně sdílet o tom, co prožíváme v osobním, duchovním i pracovním životě. Bylo úžasné slyšet, jak si Pán Bůh každou z nás používá svým jedinečným způsobem podle toho, jak nás různorodě obdaroval. Odjížděla jsem občerstvená a duchovně povzbuzená do služby, do které mne Pán Bůh povolal.

Lenka Titěrová, Sbor BJB

Na ktorej strane vlastne stojím?

Ak mám hovoriť o tom, ako ma Pán Ježiš Kristus hľadal, musím začať tým, že som sa narodila ako druhé dieťa z troch do rodiny úprimne veriacich rodičov. Nie, neboli to bezhriešni ľudia, ani naša rodina nebola bez problémov, no obidvaja rodičia celým srdcom hľadali Pána Ježiša a snažili sa poslušne napĺňať Boží zámer pre ich život.
My deti sme mali presne stanovené hranice a v ich dodržiavaní si rodičia nepodkopávali navzájom autoritu. Ich vzájomná úcta a rešpekt boli pre mňa v tom čase prirodzené, normálne. No dnes viem, že je to niečo vzácne a cenné aj v kresťanských kruhoch, a preto musím len a len ďakovať za nepochopiteľnú, nezaslúženú milosť, že som smela vyrastať a Pána Ježiša spoznávať v oáze pokoja, porozumenia a lásky. Ako som Ho spoznávala? Jednak cez duchovné piesne, ktoré boli súčasťou každodenného života našej mamičky. Keď bola pri práci sama, tak spievala. Vďaka duchovnej piesni podporenej praktickým životom lásky som sa od útleho detstva učila základné biblické pravdy.
Spoznávala som Ho tiež cez rodinné pobožnosti, ako sa to zvykne volať, no u nás to nebolo niečo striktne plánované, nútené. Áno, každý deň ráno sme začínali čítaním Písma a modlitbou. Ale to, čo ma vnútorne ovplyvnilo najviac, bola ockova kreativita, keď si vždy našiel cez deň čas a spôsob, ako nás vyučovať a vnárať hlbšie do Božieho slova. Sedel napríklad za klavírom a hral. Skončil a úplne prirodzene, bez akéhokoľvek plánovania, povedal: Vieš, čo nádherné som dnes čítal? Vzal Bibliu, prečítal a začal vykladať. Ockova nákazlivá láska k Pánovi Ježišovi a Jeho slovu, zmiešaná s darom rétoriky spôsobila, že tieto chvíle boli pre nás deti najkrajšou časťou dňa. Tam som smela porozumieť, že Starý zákon nie je len história, ale živé svedectvo o Ježišovi Kristovi, a tým som si Ho zamilovala. Pána Ježiša som poznala aj ako lekára, ochrancu či základnú normu pre vzťah vo viacgeneračnom spolunažívaní, no o tom inokedy. Teraz spomeniem len poslednú vec, cez ktorú som v detstve spoznala svojho Pána, a to je pohostinnosť našej rodiny. Text z Hebrejom 13, 2: „Nezabúdajte na pohostinnosť, lebo niektorí vďaka nej prijali ako hostí anjelov, hoci o tom nevedeli...“ bol krédom či mottom pri otváraní domácnosti mojich rodičov nielen veriacim bratom a sestrám, ale aj úplne cudzím ľuďom. Vždy bolo u nás plno a rodičia si napriek tomu našli čas a spôsob, aby sme my deti vedeli a cítili, že sme pre nich najdôležitejšie. Pána Ježiša som teda od útleho detstva poznala nielen ako Stvoriteľa a zvrchovaného Vládcu dejín, ale aj ako starostlivého Otca. Bol živý a veľmi konkrétne konajúci a milujúci Priateľ našej rodiny.
Keď som mala osem rokov, pri jednom vysluhovaní Večere Pánovej som porozumela, že telo Kristovo bolo polámané pre moje hriechy a Jeho krv bola vyliata, lebo aj ja potrebujem očistenie. Veľmi konkrétne som porozumela, čo je hriech a prečo nás rodičia vedú k tomu, aby sme prosili o odpustenie nielen toho, komu sme ublížili tu na zemi, ale prosili o odpustenie aj nebeského Otca. No čas, keď som činila pokánie a dala svoj život Pánovi Ježišovi, prišiel až o päť rokov neskôr na tábore s veriacimi rovesníkmi. Témou bolo „Nebeské kráľovstvo“. Pamätám si len výklad Podobenstva o desiatich pannách a z neho dve veci: hneď prvé slovo kapitoly – slovko VTEDY – teda v deň, keď príde Pán Ježiš druhý raz na túto zem súdiť živých aj mŕtvych; a ďalšia bola bratova otázka, v ktorej skupine budeme. V skupine tých múdrych panien, ktoré mali olej, alebo v skupine tých bláznivých, ktorým olej pri príchode ženícha chýbal. Viem, že to podobenstvo v svojej podstate hovorí asi o niečom trochu inom - no v ten večer som potrebovala počuť, že nemôžem žiť z oleja svojich rodičov, že potrebujem, aby Pán Ježiš vyčistil chrám môjho srdca, a potrebujem, aby sa v ňom usídlil ako Vládca. V modlitbe som vyznávala svoje hriechy a prosila o odpustenie. Vtedy bol mojím najväčším kameňom úrazu vzťah k staršej sestre, ktorá vždy mala potrebu vychovávať nás (mňa a brata). Mňa to hnevalo a neraz som ju preto priam nenávidela. Ráno nás brat, ktorý viedol tábor, uistil Božím slovom, že ak vyznávame svoje hriechy, Pán je verný a spravodlivý, aby nám odpustil. Ešte povedal, že keď prídeme domov, naše okolie musí na nás vidieť, že sme iní.
Prišla som domov a bola som veľmi zvedavá, či rodičia uvidia, že som iná. No keďže sme boli dosť známou baptistickou rodinou, rodičia sa to dozvedeli skôr, ako som prišla domov. To ma sklamalo. Božie slovo veľmi pravdivo hovorí o srdci, že je prevrátené a ľstivé. V mojom živote sa začalo obdobie, keď som sa nechala zmietať vlastnými pocitmi. Nikdy som si toľko nečítala Božie slovo a nemodlila sa, ale všetko bolo motivované strachom z večného pekla. Aby ste rozumeli, ako som asi fungovala, uvediem jeden príklad. Nastúpila som na strednú školu a hneď v prvý týždeň na prvej hodine občianskej výchovy sa ma profesor pred celou triedou opýtal, či verím tým istým bludom ako moji rodičia. Jednoduchá otázka a jednoduchá odpoveď – áno alebo nie. No v mojej hlave sa zapol kolotoč a počula som verš z Písma: „Kto mňa zaprie pred ľuďmi, toho aj ja zapriem pred svojím Otcom.“ Zákonite – ak teraz zapriem, som odpísaná, niet pre mňa milosti, skončím v pekle. Tak som odpovedala, že áno, verím v Pána Ježiša. No nebolo to vyslovené z lásky k môjmu drahému Spasiteľovi, ale zo strachu pred peklom. Moja odpoveď ho naštartovala a začal sa vyhrážať, že na jeho škole žiaden baptista nezmaturuje, a celú hodinu všetci počúvali o fanatikoch a strane, ktorá ich vykorení. Inak to bol pohodový človek, všetci študenti ho mali radi. Hoci som Pána Ježiša nezaprela, bola som zo seba sklamaná. Mala som pocit, že Boh ma nevidí a nepočuje, že všetkým to kresťanstvo ide tak akosi ľahko, len ja stále padám a zlyhávam. Túžila som po zmene, a tak som vedome vyhľadávala ľudí, ktorí mali tzv. druhú skúsenosť. Tak sa nazývali v mojej mladosti tí, ktorí boli pomazaní Svätým Duchom, teda hovorili jazykmi. No nepomohlo to, desivý obraz pekla, ktorý sa uhniezdil v mojom srdci, rástol a trápil ma viac a viac. Prišla vysoká škola, nový kolektív, noví ľudia a musím povedať – fajn ľudia, na morálne vysokej úrovni. Bolo medzi nimi veľmi dobre, ale peklo ma aj tak desilo, navyše som sa veľmi sklamala v mnohých pre mňa dovtedy duchovných autoritách, tak som sa rozhodla, že do zboru prestanem chodiť. Keďže sme mali doma veľmi priateľské vzťahy, bolo to treba povedať rodičom. A tak hneď pri prvej príležitosti, keď sme boli s ockom sami, začala som veľmi opatrne. Vieš, rozmýšľala som, že asi prestanem chodiť do zboru. Nemoralizoval, nepresviedčal, vedel, že to nemá zmysel, že známosť mám a to veľkú. Povedal jednoduchú vetu: „Bude mi to veľmi ľúto. No nezabudni, vždy si a zostaneš mojou milovanou dcérou.“ Táto veta ma zlomila, lebo som nepočula svojho pozemského otca, ale zrazu mi z očí spadli klapky a ja som vnímala, že som Božia milovaná dcéra. Celá minulosť nadobudla úplne iný význam. Konkrétne spomínaný zážitok zo strednej školy sa ukázal v inom svetle. Vnímala som, ako Pán pri mne stál, že On mi svojím Duchom pripomenul Božie slovo, ktoré som smela poznať. Vnímala som, že som mohla odpovedať len áno, ale Jeho Duch, ktorý nám pripomína, čo máme hovoriť, dal, aby som povedala: Áno, verím v Pána Ježiša. Mimochodom, Pán života a smrti do roka ukončil pozemské dni pána profesora a na jeho škole naozaj žiaden baptista nematuroval. V mnohých veciach som zrazu videla, ako ma môj milujúci Spasiteľ niesol, viedol a chránil. Padla som na kolená a prosila o odpustenie, že som zabudla a nechcela vidieť prejavenú Božiu dobrotu a lásku. On sa ku mne vo svojej nekonečnej trpezlivosti a láske sklonil a dovolil mi do špiku kostí prežiť text z Božieho slova z Jána 16, 7 – 9: „Keď príde Tešiteľ, ukáže svetu, čo je hriech, čo spravodlivosť a súd.“ Porozumela som, že bez Svätého Ducha by som nikdy neuvidela svoj hriech, neporozumela, že Kristus bol odsúdený a ja žijem Jeho spravodlivosťou. On mi dal aj novú radosť z toho, že som súčasťou Jeho tela a nebo sa stáva pre mňa Domovom.Život priniesol dobré, ale aj ťažšie chvíle, víťazstvá, keď som smela z Božej milosti obstáť, ale aj chvíle prehier a pádov. No viem, že Božia milosť nie je závislá od okolností či mojich pocitov. Ukončím výrokom Johna Mac Arthura: „Nedokážem sa spasiť poslušnosťou voči zákonu, ale nemôžem byť posvätený ignorovaním zákona.“

D. Č.

Láska, která přemáhá

**Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.
V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.**

Každý křesťan má svůj příběh, jak poznal Boha. U někoho je to cesta dlouhá a klikatá, jiní mají cestu přímější a kratší. Já patřím do té druhé kategorie. Uvěřila jsem v Boha, když mi bylo 17 a nevedly k tomu žádné dramatické okolnosti. Od té doby uplynulo více než 40 let, takže si už život bez Boha vůbec nedovedu představit.
Ale abych nepředbíhala. Jak už jsem napsala na začátku, každý má cestu k Bohu jinou.Ta moje začala v rodině komunistického funkcionáře. Správně tušíte, že jsme se měli dobře. Využívali jsme všech výhod, které s tím byly spojeny. Jako malé děvče jsem měla vše, na co jsem si vzpomněla. Bylo velmi příjemné mít doma to, co jinak v obchodech nebylo, a když, tak to bylo „pod pultem“. Nic mi tedy nechybělo, rodina držela při sobě, zkrátka spokojený život. Odmalička jsem v sobě měla touhu po pravém přátelství na život a na smrt. Možná i proto, že jsme si s mým o pět let starším bratrem nerozuměli. A tak jsem jako správná holka měla vždy svou nejlepší kamarádku, která se po čase začala kamarádit s někým jiným, a tak jsem zase hledala nejlepší kamarádku a tak se to několikrát opakovalo.
Díky tomu, že můj otec pracoval ve vysoké pozici v uranovém průmyslu, několikrát jsme se stěhovali, když ho povýšili. Poslední místo byl Liberec – město, kde se mi otevřel nový svět a nový život. Ve druhém ročníku na gymnáziu se stalo něco, co ovlivnilo můj život navždy. Díky své nejlepší kamarádce (číslo 3?) jsem se poprvé dostala do církve, aniž bych tušila, kam jdu. To bylo tak. Naše spolužačka zpívala v pěveckém sboru Severáček, který vedli její rodiče. Chodily tam také děti kazatele Jednoty bratrské. Ti ji pozvali domů a ona se obrátila. Pozvala tam potom mou nejlepší kamarádku a ta potom také mne... taková řetězová reakce. Když jsem jako úplně nedotčená přišla poprvé do bílé modlitebny Jednoty bratrské, připadala jsem si jako v jiném světě. Vůbec jsem totiž netušila, kde jsem. Moje kamarádka mi to neřekla, protože se bála, že bych ji odmítla. Šla jsem na návštěvu k jakési Libušce (to byla kazatelova dcera, která zpívala ve zmíněném pěveckém sboru). Ocitla jsem se mezi blázny? Co to je za lidi? Proč se na mě usmívají? Tyto otázky mi běhaly hlavou. Zároveň jsem pocítila něco, co nikdy předtím. Byla to tak velká láska a přijetí, jaké jsem dosud nepoznala. Ohromená jsem sledovala, jak mladí lidé strojí stromeček a potom jsme šli o patro výš do bytu kazatele, kde proběhlo setkání křesťanské mládeže. Ničemu jsem nerozuměla, jen se mi líbily písně, protože jsem ráda zpívala. To bylo mé první setkání s církví a křesťany, na které nikdy nezapomenu.

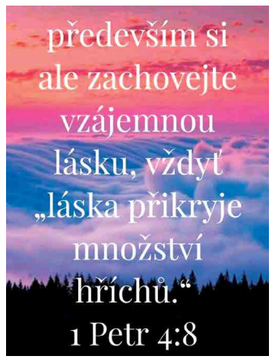

Postupně jsem se začala seznamovat s Biblí a křesťanskými pojmy a bylo mi moc dobře. I když mi do té doby nic nescházelo, přesto jsem najednou dostala něco, co bylo víc, než jsem dosud měla. Doma nastaly problémy, maminka cítila, že se jí vzdaluji a že mě nebaví věci, které mě dosud bavily, tatínek jako přesvědčený komunista zuřil. Moji rodiče byli hodní, měla jsem je moc ráda, ale v naší rodině nastal duchovní rozkol. Následovaly zákazy, maminčiny slzy, tatínkův přísný tón a obavy, že se dcera dostala do nebezpečné společnosti. Musíme si říci, že to byla 70. léta minulého století, kdy skuteční křesťané nemohli studovat ani dělat svou vytouženou práci, kdy každý student musel být povinně členem Socialistického svazu mládeže a procházet mnoha školeními a prověrkami. Na gymnáziu nás bylo ve třídě pět křesťanů. To bylo něco nevídaného. O přestávkách jsme se modlili, četli si z Bible, dva spolužáci se hlásili ke studiu na teologii.
Naše třídní profesorka měla kvůli nám mnoho problémů. Jakmile jsme měli odpoledne volno, běželi jsme na faru, náš „dům na skále“, kde jsme měli v kazatelské rodině zázemí a vždy otevřené dveře. Mohli jsme si popovídat, postěžovat, vyplakat se a dostat povzbuzení s dobrou buchtou a čajem.
Tehdy jsem si řekla, že bych také jednou chtěla mít svůj dům, který by byl otevřený pro lidi. Kdybych měla popsat celý svůj život, bylo by to velmi dlouhé psaní.
Zažila jsem totalitu z jedné i druhé strany. Na jedné straně byly výhody komunistického tatínka a život v bavlnce, na druhé šikanování a zastrašování kvůli víře v Boha.
Když jsem po skončení střední školy začala studovat vysokou v Brně, netušila jsem, že mne čeká ještě těžší prozkoušení mé víry. Odmítla jsem vstup do KSČ a tím i dobré zaměstnání a protože jsem na konci studia už byla vdaná, rozhodli jsme se s manželem, že zůstanu doma. Narodil se nám první syn a bydleli jsme v domečku, kde se scházela církev. Naše církev tehdy marně mnoho let žádala o povolení s odkazem na Slovensko, kde Apoštolská církev dávno existovala. S tím byl spojený velký zájem StB. U nás doma se scházeli mladí lidé, nakonec nás bylo tolik, že jsme se nevešli do obýváku a kuchyně (tedy 50 i více). Na naší ulici stávalo auto se zhasnutými světly – měli jsme osobní stráž… V roce 1982 jsme zažili na rodinné dovolené policejní zátah a další rok domovní prohlídky s výslechy a zabavením nějakého majetku v církvi i doma.
Komunisté vyvíjeli velký tlak na všechny církve, na nás obzvlášť. Nakonec po mnoha letech úsilí, modliteb a intervencí jsme z Boží milosti těsně před Sametovou revolucí v roce 1989 získali povolení a Apoštolská církev se v naší zemi stala legální církví.
Prošli jsme mnoha zkouškami v osobním životě i v tom sborovém. Když se ohlédnu, tak jsem Bohu vděčná za jeho věrnost, že to se mnou až dosud nevzdal.
Děkuji za nové šance a začátky a sílu, když už jsem myslela, že žádnou nemám. S manželem jsme vychovali tři syny a můžeme vyznat, že ačkoli jsme měli jeden plat, nikdy jsme neměli nedostatek. Zůstala jsem doma 20 let, utekla mi sice kariéra, ale nelituji toho. Nakonec Hospodin je věrný Bůh a dává nám zkoušek tolik, abychom je zvládli a síly tolik, abychom mohli každý den znovu povstat.
Vždy jsem toužila po přátelství na život a na smrt. Získala jsem ho v Bohu a k tomu mám manžela, děti a obrovskou rodinu Božích dětí.
A moje kariéra? Když mi bylo 45 let, Bůh mě zavedl do Trans World Radia. Neuměla jsem ani zapnout počítač.
Po 15 letech jsem stále nadšena, že mohu být součástí Boží práce na této zemi. Začala nová etapa mého života plná zázraků a důkazů Boží lásky.
Jsem Bohu vděčná, že i nyní, kdy s manželem vstupujeme do poslední etapy našeho života, se můžu dívat kupředu s očekáváním na Boha, co pro nás ještě má připraveno.

Lenka Malinová

Boh upokojuje rôznym spôsobom

V jedno letné popoludnie, písal sa rok 1987, sme sedeli s dcérou v obývačke a plánovali nákup, pretože o pár dní mala ísť ako vysokoškoláčka na výmenný pobyt do Sovietskeho zväzu. Trička, sandále, tepláky, hygienické potreby... Zrazu zaznel zvonček. Pri bránke stál neznámy muž. Pozdravil sa a po nemecky požiadal, či by mohol ísť ďalej. Štúply sedemdesiatnik sa usadil a vysvetlil dôvod návštevy. Dozvedel sa, že sme veriaci ľudia, tak prišiel ponúknuť kresťanskú literatúru. Má jej vraj za plný batoh. Keď sa zotmie, donesie ju. Manžel nebol doma, musela som sa rozhodnúť, čo s ponukou. Dcéra sa na mňa so strachom pozerala. Ani mne nebolo všetko jedno. Vedeli sme, že ak by tohto pána pristihlo ŠTB aj s kompromitujúcim materiálom, mali by sme problémy, najmä manžel – kazateľ. Pomyslela som si: „Pane Ježišu, ak je to Tvoja vec, Ty nás ochrániš." Návštevníkovi som povedala, že ho budeme večer čakať. Pokojné popoludnie sa naplnilo nervozitou. Dcéra stále opakovala: „Len aby sa ocinkovi nič zlé nestalo..." Zabudli sme na trička a vlastne na celý nákup. Niekoľkokrát sme sa spolu modlili o ochranu, prosili sme Pána Ježiša, aby zaslepil zrak neprajníkom. Bolo dosť neskoro, keď zaznel zvonček. Náš „známy" vošiel do obývačky, položil na stôl ruksak a začal vykladať. A div sa svete! Prvé, čo položil na stôl, neboli samizdatové knihy, ale tri či štyri dámske trička.

Ohromené sme sa pozreli s dcérou na seba a obe sme v duchu ďakovali za tento úžasný spôsob uistenia, že sme pod Božou ochranou.

E.P.

NOEMI
zoznamka pre kresťanov
Takmer dvetisíc prihlásených kresťanov, ktorí hľadajú svojho životného partnera, z toho 60% z Česka a 40% zo Slovenska.
www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Otázka, jako stálé dědictví pro můj život

Maminka dostala dopis a v něm bylo napsáno, že k nám přijede její strýček z Ukrajiny. Maminka se po válce s rodinou přistěhovala do Čech, protože její předkové museli kdysi opustit tuto zemi pro svoji víru.Ale někteří příbuzní tam zůstali a i tento strýček zůstal. Chtěl sloužit lidem v místě, kde žil. Maminka ho viděla naposledy někdy ve svém mládí. Byla ve velkém očekávání a moc se těšila. S tatínkem o tom mluvili a také jsem věděla, že strýček bude potřebovat doprovodit do Krkonoš, kde bydlely maminčiny tety. Mnoho let se neviděli a tak bylo vše zahaleno zvláštním očekáváním. Já, jako malá všetečka, jsem všechny plány ukládala do své mysli. Byly prázdniny, tak mi maminka slíbila, že mohu jet s ní a doprovodit tohoto maminčina strýčka. Těšila jsem se na to moc - záhadný strýček a jenom s maminkou strávený čas. Nevěděla jsem ani, kde Krkonoše jsou, ale bylo tak hezké se těšit a kamarádce od sousedů vyprávět, kam pojedu - tam ona samozřejmě také ještě nebyla. Pamatuji si, že strýček opravdu přijel. Prohlížela jsem si ho a zdál se mi něčím velmi zajímavý, ale nevěděla jsem čím. Byl to již starší pán, byl tak veselý a vyzařoval z něho pokoj a klid. Něčím stále upoutával mou pozornost. Pamatuji si, jak jsem si ho prohlížela, co je na něm tak zvláštního. S maminkou se moc hezky přivítal. Dovezl nám velké plechovky, které se nahoře otvíraly. Byly na nich takové zvláštní barevné ornamenty a mně se to moc líbilo. Maminka jednu otevřela, vzala lžičku a silou odškrábla kousek hmoty, kterou byla plechovka naplněna. Dala mi ochutnat a bylo to moc dobré, sladké a oříškové, nebo něco takového. „Co to je, mami?"„Chalva". Maminka ve svém mládí tuto dobrotu mlsala, proto znala tu chuť, ale bylo to drahé mlsání. Proto ji nemohla mít často. Chalva i mně moc chutnala. Vždycky jsem měla ráda to, co bylo s nějakými oříšky. Maminka mi řekla, že tam jsou semínka slunečnic. Mně to ale bylo jedno, měli jsme tento sladounký dárek a to hned dvě velké krabice - mňam.Strýček zpozoroval, že si ho stále prohlížím.Hned druhý den ráno si mne zavolal a vzal k sobě do náruče. Měl moc rád děti, to jsem hned poznala. Čekala jsem, co mi bude vyprávět. Maminka s úsměvem vnímala náš vzájemný vztah. Maminčin strýček je i můj strýček, říkala jsem si. Měl rád legraci a dovádění s dětmi, uměl se jim přiblížit. Byla jsem v jeho náručí, na jeho kolenou a začal mi něco říkat. Zpozorněla jsem. „Chtěl jsem se tě zeptat, jestli už znáš Pána Ježíše..."Jeho otázkou jsem byla trošku zaskočená, na to se mě ještě nikdo neptal. Samozřejmě, znám o něm vyprávění z Bible, v nedělní besídce si o něm vyprávíme, ale znát ho? Jak to strýček myslí? On, plný legrace, a najednou mi klade takovouto docela vážnou otázku. Přemýšlela jsem, co mu řeknu, a on vycítil, že trochu váhám, že mě zaskočil. Trošku jsem se usmála a malinko přikývla. On však pokračoval: „Řekni mi, jak máš Pána Ježíšeráda!" Co? To já nevím? Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Maminku, tatínka, brášku, sestřičku, babičku - ty mám ráda, ale Pána Ježíše? - Nevím! Protože jsem mlčela a jenom se usmívala, začal sám. „Víš, Pána Ježíše můžeš mít ráda tak... a nebo tak... a ještě tááák..." Vzal moje ruce do svých a postupně mi je od sebe vzdaloval. Nejdříve trošku, potom víc a nakonec nejvíc, až to i malinko zabolelo, jak moc mi je natáhl. Měla jsem prostě úplně natažené ruce do široka. Přesně tak jsem vídala Pána Ježíše na kříži, když za nás umíral. Přibité a úplně roztažené ruce. Častokrát vidíme tento obraz u různých cest. Kříž a na něm umučený Ježíš. Vždycky jsem se zajímala, proč mu to ti zlí lidé udělali! Kolem takového kříže jsem chodila každý den do školy. Proč to jenom tak muselo být?

Strýček i maminka se smáli, ale já jsem o tom musela od té doby přemýšlet. Zdá se mi, jako kdyby se to stalo včera. Ta otázka mi stále zní v mysli: „Jak moc máš ráda Pána Ježíše?" Strýček byl na Ukrajině kazatelem a věděl, jak se přiblížit k dětem. Nic tak zvláštního neudělal a přesto ovlivnil můj další život. Tato otázka zní pro každého a můžeme ji položit i dítěti. Pán Ježíš chtěl, abychom děti přiváděli k Němu. V Bibli, v knize Matouš 19, 13–14 se píše: „Tehdy k němu přinášeli děti, aby na ně vložil ruce a pomodlil se, ale učedníci jim to zakazovali. Ježíš však jim řekl: „Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně, neboť takovým patří království nebeské."

Tento můj příběh jsem napsala, aby mohl ještě posloužit i někomu jinému. Vyrostla jsem a brzy pochopila, že Ježíš pro nás otevřel svoji náruč, co nejvíc mohl. Tak moc nás miloval. Otázka stále zní: „Jak moc máš rád(a) Pána Ježíše?" „Tak... a nebo tak... a ještě tááák... ?"

Dana Jersáková

Spolu od samého začátku...

Od počátku své existence, od vzniku prvních baptistických sborů již v období Rakouska-Uherska hledaly jednotlivé sbory společnou základnu ke vzájemné spolupráci. I když nepatřily ke státem uznaným církvím, nebo možná právě proto, hledaly možnost pomoci, duchovní a modlitební podpory a další možnosti styků a vzájemného povzbuzování. Podívejme se stručně na dějiny vzniku prvních sborů v tomto soustátí.

V Rakousku samotném byl první baptistický sbor založen 20. prosince roku 1869 (Protokolle der Gemeindestunden der Baptisten in Wien, hg. von Franz Graf-Stuhlhofer).

Přítomni byli kromě jiných bratři **Carl Rauch, první známý pokřtěný baptista** ve Vídni (20. července 1850 br. Krusem) a Edward Millard, pokřtěný v Amsterodamu 23. března 1853. Jméno Edward Millard ovšem známe i z Prahy – bratr byl kromě jiného ředitelem Britské (staročesky „Britické") biblické společnosti. Jak je psáno ve výše uvedeném Protokolu, „shromáždění pokřtěných věřících nyní chce vystoupit z kruhu domácích setkávání; vzájemné povinnosti totiž ukazují, že je na čase, aby byl někdo pověřen záležitostí vedení sboru. A všichni se shodli na prosbě, aby br. Millard využil svého obdarování v této službě Pánu."

Bratr Millard této žádosti vyhověl a stal se onoho prosincového dne kazatelem nového baptistického sboru ve Vídni. Stál tedy i nadále ve službě zvěstování Slova jako doposud při rodinných setkáváních, přijal ovšem i úkol vedení sborových záležitostí, svolávání sborových schůzí, provádění křtu atd. Pro naše téma není bez zajímavosti zpráva, uvedena ve výše zmíněném „Protokolu", a sice v zápise ze dne 26. května 1873 o finanční částce zaslané br. Onckenovi. Vyplývá z ní, že sbor ve Vídni měl již v této době určité styky s baptistickým sborem v Hamburgu. V roce 1879, deset let po založení sboru, se stal vídeňským kazatelem August Meereis, který zde sloužil pět let, tedy do roku 1884. A ne jenom jako kazatel sboru, ale především jako misionář, ve skutečnosti vlastně jediný baptistický misionář v celém tehdejším Rakousku, tedy včetně Českých zemí.

V Uhersku vznikl první baptistický sbor v roce 1865 v Budapešti, stal se ústředním sborem a všechny ostatní sbory a misijní stanice byly jeho součástí. V roce 1873 přišel do Budapešti bratr Heinrich Meyer, který zde ihned započal svou službu jako baptistický misionář a kolportér Biblí. Pracoval především mezi německy mluvícím obyvatelstvem tohoto města a během deseti let služby pokřtil 629 lidí. Stal se významným pracovníkem budapešťského sboru a jeho kazatelem. A není bez zajímavosti, že členem tohoto sboru se stal i bratr Meereis. Pravděpodobně byl jeho členem až do nástupu kazatelské služby ve Vídni.

Nejstarší samostatný baptistický sbor na Slovensku vznikl ve Vavrišově v roce 1882. Protože ovšem Slovensko v té době bylo součástí Uherska (Horní Uhry), patřil jako ostatní uherské sbory ke sboru budapešťskému. V polovině roku 1888 se kazatelem vavrišovského sboru stal br. August Meereis. V období po odchodu z Vídně do nástupu kazatelské služby ve Vavrišově byl tento neúnavný služebník kazatelem sboru v Polském Žyrardowě. Kromě služby sboru ve Vavrišově a jeho stanicím na Liptově a na Spiši, sloužil jako misionář v Košicích, v Bratislavě, na Chvojnici a dalších místech.

Rakousko-Uhersko

A pojďme ještě kousek dál v našem putování po mapě Rakousko-Uherska. Bratr Meereis před nástupem služby kazatelské pracoval jako kolportér Biblí v Jižních Čechách, především na Táborsku a Českobudějovicku. Občas také zajížděl do Prahy, pravděpodobně na Václavské náměstí do skladu Biblické společnosti britické k panu Stahlschmidtovi. Zde se setkal s br. Jindřichem Novotným, který ho pozval k návštěvě vesničky Hleďsebe u Veltrus, tedy přesněji řečeno, k návštěvě bratra Zineckra, pokřtěného na vyznání víry br. Knappem v Broumově. Tato návštěva měla nejen významný vliv na osobní život br. Meereise – potkal zde svou budoucí manželku, Amálii Kejřovou, v té době již členku vídeňského baptistického sboru – ale upevnilo se také jeho vřelé přátelství s br. Novotným, které neslo duchovní ovoce i po založení prvního baptistického sboru v Čechách v březnu roku 1885.

Kromě již zmíněných bratří, tedy br. Millarda, Meyera a Meereise, musím připomenout bratra Ferdinanda Massiera, který je důležitou součástí našeho příběhu.

Bratr Ferdinand Massier se narodil 21. dubna 1842 v Alt-Fratautz, městečku, patřícímu do vévodství Bukowina, součásti rakousko-uherské monarchie, které po 1. světové válce připadlo Rumunsku. Bratr se vyučil kloboučníkem, tradičnímu řemeslu své rodiny. Občas zajížděl až do Bukurešti, aby zde prodával své zboží.

Při jedné z těchto návštěv, v roce 1860, se seznámil s baptisty. V té době byl v Bukurešti baptistický sboreček, založený jen o čtyři roky dříve. Bratr Massier zde získal Nový zákon. Při jeho čtení byl tak ohromen zvěstí evangelia, že se rozhodl vzdát se svého řemesla a hledat další příležitosti, dozvědět se více o Kristu. Při svém hledání se dostal až do vesničky Wisniowski v jižním Rusku, poblíž Krymského poloostrova. Tam našel živý sbor, vedený bratrem kazatelem Augustem Liebigem. Dne 5. června 1865, po pěti letech hledání, se vydal cele Kristu a byl br. Liebigem pokřtěn.

A br. Liebig také br. Massiera ordinoval jako prvního baptistického misionáře pro Bukowinu a Galicii.

Boží cesty

A teď se možná ptáte, jakou souvislost to má s naším tématem. Nebudu podrobně popisovat ani misijní či kazatelskou práci tohoto bratra, ani jeho osobní život. I když jeho život byl zajímavý, prožil mnohá pronásledování, křty musel konat v noci, apod. Zmíním jen jednu zajímavost – v březnu 1888 zemřela jeho první manželka, která mu zanechala několik dětí. Protože bratr potřeboval pomocnici ve své práci a matku pro své děti, oženil se 8. prosince 1888 v Praze se ses. Josefínou Vovsovou. A toto jméno nás zavede opět do Hleďsebe a do sousedních Ledčic. V Ledčicích totiž žil bratr Voves, v jehož domě se scházeli baptisté z okolí – z Hleďsebi, Ledčic, Ouholic, Velvar – k domácím pobožnostem.

Tento bratr měl tři dcery – Antonii a Josefínu, které byly pokřtěny 3. dubna 1888, a Alžbětu, pokřtěnou 22. května 1888 (Václav Hendrich: „Počátek historie baptistů v Čechách").

Možná právě zde, v Hleďsebi, kam dojížděl bratr Meereis za svou snoubenkou a pozdější manželkou Amálií Kejřovou, nebo možná při shromáždění v Ledčicích, kam jezdil br. Massier za Josefínou Vovsovou, se tito bratři setkali. A pokud čteme, že svatba bratra Massiera s Josefínou se konala v Praze, můžeme se odůvodněně domnívat, že za účasti bratra Jindřicha Novotného – jehož manželka Anna roz Kostomlatská pocházela ze Starých Ouholic, vesničky mezi Hleďsebí a Ledčicemi. Nemohu na tomto místě nezdůraznit skutečnost, že víra a poslušnost obrácených sester Amálie, Anny a Josefíny měla jistě svůj veliký podíl na setkání předních pracovníků na díle Božím, bratří Novotného, Meereise a Massiera. Ale to je jiná historie!

Slavomíra Švehlová

(Pokračování v příštím čísle)

Konferencia Bratskej jednoty Chelčického Rozsievač 1/1919

Od 23. do 26. februára 1919 sa konala vo Vavrišove konferencia Bratskej jednoty. Bol to odvážny krok v čase, keď je poštové spojenie nedokonalé a životné pomery tiež nie sú jednoduché. Okrem toho sa pridružil aj štrajk železničiarov. Začali sme pochybovať, či sa konferencia vôbec uskutoční.
Ale náš nebeský Otec nám prekliesnil cestu. Štrajk sa v pravý čas zastavil; bratsko-sesterská láska a obetavosť zaistila potrebné potraviny a peniaze. Dokonca aj naša vrchnosť nám stretnutie povolila a dodala na konferenciu určitý prídel múky, cukru a petroleja, za čo sme vďační. Počasie bolo trochu nepriaznivé, no konferencia mala zdarný priebeh, lebo pri všetkých stretnutiach a vo všetkých srdciach svietil Pán Ježiš.
Hostia a delegáti sa začali schádzať v sobotu. Naše srdcia boli naplnené radosťou, keď sme sa predstavovali. Zbory Prahu a Bělú pod Bezdězem zastupovali ôsmi delegáti na čele s bratmi kazateľmi Novotným a Tolarom; neskôr prišiel aj brat Kolátor. Z Brna prišli traja, brat kazateľ Frič, sestra Plecháčková a brat Zelinka. Z Valašska bolo prítomných päť osôb, medzi nimi aj brat Macháček. Zo Slovenska bola zastúpená Chvojnica dvoma bratmi, Balážom a Černákom. Domáce zbory a stanice Liptovský Sv. Mikuláš, Mengusovce, Porúbka, Pribylina, Liptovský Sv. Peter a Vavrišovo vyslali väčší počet delegátov. Zo Zvolena prišiel len brat Droba. Z veľkého zboru Gemer – Novohradsko neprišiel nikto. Je možné, že im nedoručili včas pozvanie. Ani z Maďarska a Juhoslávie neprišli delegáti, aj keď pozvanie dostali. Iste oznámia dôvod neprítomnosti. Aj keď neskôr, prišli aj hostia z nemeckého zboru v Kežmarku. Zo zboru Filadelfia v Amerike bol prítomný legionár brat Černek.
Už prvý konferenčný deň – nedeľa – bol pre nás požehnaný. Sviežou zeleňou ozdobená modlitebňa bola naplnená do posledného miesta. Po modlitebnej hodine, ktorú viedol brat Škorík, mal kázeň brat Novotný na tému Naše národné oslobodenie, podloženú textom Ján 8, 36. Potom sme spievali hymny oslobodených národov: Nad Tatrou sa blýska, Moravo, Moravo a Kde domov môj.
Odpoludnia praskala modlitebňa vo švikoch. V predných laviciach sedelo v bielom oblečení 27 prevažne mladých bratov a sestier, ktorí po kázni brata Friča a príhovore brata Tolara boli pokrstení. Bol to znak vyznania, že celým srdcom veria v Pána Ježiša, ktorý ich previedol zo smrti do života. Krst vykonal brat Tolar.
Po krátkom príhovore brata Bendla privítali krstencov ako členov zborov: z L. Sv. Mikuláša desiatich, z Vavrišova deviatich, z Mengusoviec štyroch a z Pribyliny štyroch.
Sme vďační Bohu za nových pomocníkov na Božom diele. Potom sme sa všetci zúčastnili Večere Pánovej.
Večer sa naši milí hostia rozdelili a slúžili na staniciach nášho zboru. Zhromaždenia boli vo Vavrišove, v L. Sv. Petre a v Pribyline.
V pondelok ráno 24. februára sa začali konferenčné porady. V mene miestneho zboru a v mene doterajšej Bratskej jednoty slovenských baptistov v Uhorsku privítal delegátov zborov na oslobodenom Slovensku brat K. Vaculík a žiadal pre ňu zdar od Boha. Potom boli pre konferenciu navrhnutí a zvolení bratia Vaculík ako predseda, Říčař a Macháček ako zástupcovia a bratia Kavka a Škorík ako zapisovatelia.
Zo správ, ktoré delegáti zborov na konferencii predniesli, vyplýva, že naša Bratská jednota v Čechách, na Morave, na Slovensku, v Maďarsku a v Juhoslávii má deväť zborov, jeden zborový domov, mnoho staníc s pekne a rozsiahlo rozvinutou prácou, asi 1 300 členov – okrem detí – a rozsiahly kruh priateľov. Aj časopis Rozsievač je dobre propagovaný a rozšírený. Vojna mala všade neblahý vplyv na duchovnú prácu. Pri vojsku boli aj dvaja kazatelia a žiaľ, že na bojisku zostalo veľa verných a Bohu oddaných bratov. Vďaka Bohu, že nedeľné školy, spevokoly a združenia mládeže znova ožívajú. Ale vidíme, že je veľký nedostatok pracovníkov na Božej vinici.
Podľa správy pokladníka Jednoty brata Mateja Bátika sa z financií, ktorými prispievala pre našu Jednotu Amerika, finančne vypomáhalo rodinám niektorých bratov kazateľov.
Podľa návrhu jedného brata z Prahy zmenili delegáti názov Jednoty na Bratskú jednotu Chelčického. Chelčický bol duchovným otcom Jednoty bratskej a je nášmu duchovnému smerovaniu najbližšie.
Do nového výboru Bratskej jednoty boli zvolení bratia:
Praha: J. Novotný (predseda),
J. Tolar a F. Kolátor
Brno: O. Frič (tajomník), Šisler (pokladník)
Vsetín: T. Macháček, J. Mikulenčák
Chvojnica: J. Baláž
L. Mikuláš: K. Vaculík (podpredseda)
Vavrišovo: M. Stupka, P. Štepita, M. Gažo
Gemer: J. Rusnák
Čaba: M. Kováč
Petrovec: M. Marko

Delegáti konferencie jednohlasne odhlasovali odoslať nášmu milovanému prezidentovi T. G. Masarykovi telegram tohto znenia:

President T. G. Masaryk, PRAHA

Pane presidente,

Bratrská jednota Chelčického zastoupena delegáty z celého Československa na konferenci ve Vavrišově, pošta Liptovský Hrádok, Slovensko, pozdravuje Vás jako osvoboditele národa a svědomí a očekává od Vás, že se vynasnažíte o brzké provedení plné náboženské svobody.

Frič, Brno, Tajemník Novotný, Praha, Předseda Vaculík, L. sv. Mikuláš, Místopředseda

Okrem toho sa prijal návrh, aby bol pánovi prezidentovi odoslaný list nasledovného obsahu:

Pane presidente!

Podepsaná Bratrská jednota Chelčického, representantka československých baptistů, vyslovuje svůj obdiv nad dílem, které jste pro naše národy vykonal; svůj dík za Vaši obětavou práci pro nás; svoji radost, že jste hlavou našeho státu. S vděčností vzpomínáme na Vaše nezištné zastání nás, utlačané náboženské společnosti ve starém Rakousku. Prosíme, aby jste nám svou přízeň i nadále zachoval.

Připojujeme ještě jednu prosbu: Máte dvě krásné části života za sebou. Prvou jste prošel úspěšně jako hluboký myslitel, druhou jako šťastný politik – osvoboditel. Věnujte poslední část svého života práci náboženské! Znáte rozpor v lidské duši lépe než kdokoli jiný. Víte, že z římské církve vystoupila řada lidí a že celý národ čeká na Vás v náboženském ohledu. Jako jste našel národ jednotný politicky, věřte, že jej najdete jednotný i nábožensky. Řekněte spasné slovo, po kterém všichni touží, učiňte první krok a celý národ půjde za Vámi.

My baptisté, kteří jsme dali světu v Anglii Johna Miltona a Lloyda Georga, v Americe Rogera, Williamse a v Čechách máme své předchůdce v Jednote bratrské, čekáme na Váš první pokyn jako dobrovolníky do československé duchovní legie.

K. Vaculík (pokračovanie v budúcom čísle)

Jsi hotov?

Starý Rotschild ve Frankfurtu si dal jednou zavolat jednoho ze svých předních úředníků a zeptal se ho, do kdy by mohl být hotov odejít do Ameriky a zařídit tam filiálku firmy. Úředník chvíli přemýšlel a řekl: „Za deset dnů bych mohl odcestovat.“ „Dobře!“ řekl pán, „zavolám vás, když vás budu potřebovat.“ Dal si zavolat druhého a také se ho zeptal. „Jen tři dny potřebuji, abych si uspořádal svoje záležitosti,“ odvětil druhý. Zavolal si třetího a ten na otázku odpověděl krátce: „Jsem hotov hned!“ „Dobře, velmi dobře,“ řekl na to Rotschild, „ode dneška jste společníkem naší nové firmy v San Francisku a zítra ráno tam odcestujete, zařídit náš obchod!“ Byl to Julius May, který svou pohotovostí a schopností položil základ k velkému bohatství. Hle, jak se odměňuje pohotovost už v pozemských věcech. Ještě víc má cenu okamžitá poslušnost před Bohem. Takoví lidé mají budoucnost. *(Rozsévač č. 1, roku 1919)*

Ciťte to!

Kdosi žádal od boháče příspěvek pro potřeby Božího království.
„Ano, mohu dát i 50 korun, to já neucítím,“ sliboval boháč. „Prosím vás, pane, dejte radši jen 25 korun a ciťte to!“
Kdo cítí a nedává – to je lakomec.
Kdo dává a necítí – ten nemá lásku.

Rozsévač č. 1, roku 1919

Kazatelské Trio v Srbsku

Ve dnech 17. - 24. září 2018 se uskutečnila misjiní cesta Kazatelského Tria do Srbska. Navštívili jsme slovenské sbory ve městech: Erdewik, Šid, Padina, Pivnica, Kysač a B. Petrovec. Součástí naší cesty bylo i předání finanční sbírky, která se vybrala ve sborech, kde sloužíme: v BJB Cheb a Karlovy Vary. Tu jsme odevzdali tamním s velkou láskou. BJB Aš shromáždila dárky, sladkosti a školní potřeby pro děti. Dětská misie v ČR, konkrétně manželé Brahovi z Kynšperka, se velmi štědře podíleli na nákupu literatury a potřebách pro učitele nedělní školy a besídky.
Už delší dobu jsme toužili navštívit slovenskou komunitu v Srbsku a jsme vděčni Pánu, že nám umožnil tuto cestu. Každý večer jsme sloužili kázáním Božího slova a písněmi. Bylo nám řečeno, že jsme první českou hudební skupinou, která slovenskou komunitu v Srbsku navštívila.
S velkým překvapením a radostí jsme zjistili, že mnoho z tamních bratří a sester sleduje naše sbory on-line a že nás již znali. O to víc se radovali, že nás mohou slyšet naživo. Velmi jsme se radovali ze skutečnosti, že jsme na všech místech, kde jsme hráli, cítili duchovní jednotu a lásku. Odnesli jsme si do naší služby velké nadšení a potěšili jsme se z obecenství a vztahů, které jsme tam navázali.
V Srbsku je velký hlad po Božím slově. Díky Kristu a jeho oběti, která nás spojuje, jsme se na všech těch místech mohli cítit jako doma. V neděli jsme sloužili na konferenci, kterou jednou za rok pořádají slovenské sbory v Srbsku v překrásné modlitebně v Bački Petrovci. Chvála buď Pánu za Jeho lid, který má v Srbsku.

Za Kazatelské Trio
Nick Lica

Dejme každému páru v ČR možnost přijít na kurz Manželské večery v okolí svého bydliště.

Sháníme nové vedoucí!

Pojďme ukázat, že církev má odpovědi na to, co lidi trápí.

① **Zúčastněte se semináře** pro nové i zkušené vedoucí (přihlášky sem-mv.jdem.cz);

- **Nové Město nad Metují** 6. 10. 2018
- **Brno** 13. 10. 2018
- **Ostrava** 1. 12. 2018
- **Online** živě 13. 10. a 1. 12. 2018

② **Uspořádejte kurz** tak, aby začínal **v Týdnu manželství 11.-15. února 2019**. **Pořádání je jednoduché** – dodáme příručku vedoucího, prezentace na DVD, příručky účastníka, pozvánky, podporu propagace i pomoc koordinátorů. Vy se postaráte o jídlo a hosty.

③ **Ozvěte se nám**, rádi poradíme a odpovíme na jakékoli dotazy (kontakty jsou níže).

Co zajistíme my?

Sponzory na **celostátní propagaci**

Ohlasy na tradičních i sociálních **médiích**

Vyjádření podpory od **známých osobností**

Materiály - pozvánky, videa, články i svědectví

Šíření skrze partnery včetně **Týdne manželství**

Online reklamu

Co je kurz Manželské večery?

- Nezisková série 8 večerů, kterou už v ČR prošlo **přes 10.000 účastníků** na více než 120 místech (mapka zde) zajištěných 12 různými církvemi. Každý večer má 3 části:
- **1. Romantická večeře** ve dvou, jako na rande – s hudbou, svíčkami, u stolků pro dva
- **2. Praktické prezentace** například o naslouchání, řešení konfliktů, odpuštění, jazycích lásky či sexu
- **3. Diskuse v páru** - jádrem večera je rozhovor jen ve dvou o otázkách z příruček, s kávou a dezertem
- Kurz je založený na křesťanských principech, ale jeho obsah je určen **pro úplně každý pár**.

Kdo Manželské večery organizuje?

Kancelář kurzů Alfa (pod KMS) řízená zástupci různých církví. Partnery kampaně jsou Národní Týden Manželství, Rodinný svaz ČR, Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Církev bratrská, Evangelická církev metodistická, Křesťanská společenství, Slovo života, nadace Credo… a jednáme s dalšími.

www.manzelskevecery.cz
jakub.guttner@gmail.com
+420 733 627 409 (Dagmar)

(Dodaná inzerce)

Recenze

Syn Hamásu říká:
Milujte své nepřátele

Nakladatelství Rosa Media vydalo knihu, kterou by si měli přečíst všichni, kdo se zajímají o Blízký východ, Izrael, islám a křesťanství. Ano, kniha může oslovit takto široký okruh čtenářů, protože její poselství je univerzální a velmi silné.
Mosab Hasan Jusuf je nejstarší syn jednoho ze zakladatelů Hamásu, islámské organizace, která figuruje na seznamu teroristických organizací a má na svědomí tisíce obětí. Měl všechny předpoklady stát se nástupcem a jedním z velitelů hnutí. Proto se mu říkalo „zelený princ" (pod tímto názvem byl o něm před čtyřmi lety natočen film). V osmnácti se poprvé ocitl v izraelském vězení. V tomto bodu začíná autobiografická kniha, která popisuje Mosabovu cestu: nejen cestu od mladého rozhněvaného muže k mimořádně úspěšnému agentovi izraelské tajné služby, který zachránil stovky životů, ale také osobní cestu od islámu ke křesťanství.

Mojmír Kallus

Autor je viceprezidentem Mezinárodního křesťanského velvyslanectví v Jeruzalémě a předsedou jeho české pobočky.

Syn Hamásu: Mosab Hasan Jusuf
Původní název: Son of Hamas. Překlad: Robert Žižka, Brož., 300 str., rok vydání: 2018. Vydalo: Rosa Media s.r.o., Kniha se dá koupit na www.gimel.cz

rosa s.r.o.

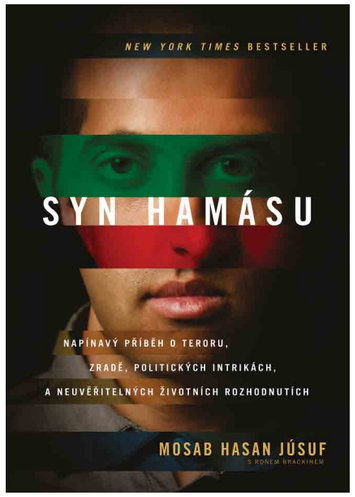

Viditelné Slovo

Představujeme vám novou rubriku „Viditelné Slovo" aneb Zamyšlení nad veršem. Sem můžete posílat svoje zkušenosti, jak jste najednou uviděli biblický veršˇ jiným způsobem – nově, jak vám Pán Bůh otevřel oči. Např.: Tolikrát jsem toto místo v Bibli četla, jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? Můžete také napsat svůj oblíbený verš, který k vám stále promlouvá. Stačí krátce, i jedna věta. (red)

Zamyšlení nad veršem

Nedávno, zrovna když jsem procházela jedním z těžších období mého života, jsem v Bibli nalistovala verš: **„Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomocí ti budu, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti" (Iz 41, 10).**
Bylo to, jakoby mne Pán Bůh až do hloubky mého srdce a duše něžně přikryl něčím nádherným. Přišla mi na mysl „pavéza", zmiňovaná ve starém zákoně, jak nám ve sboru o ní vyprávěl kdysi br. kazatel Kristoslav Smilek. Tak hebký byl ten dotek. Přistihla jsem se totiž, že se opravdu úzkostlivě rozhlížím a celá moje bytost byla napjatá, plná strachu, jakoby chtěla klesnou tíhou k zemi. Ale jakmile jsem přečetla přiložený verš, uvědomila jsem si, kdo mi to píše.
Mluví ke mně sám Bůh nebes a celého vesmíru a říká, že je mým Bohem, že mi dodá odvahu ve všem, čeho se bojím, že mne bude podpírat svou rukou, abych nepadla. Dostalo se mi okamžité něžné péče od samotného Pána Boha, ve chvíli, kdy jsem to nejvíc potřebovala, za což Mu nepřestávám děkovat.

Marie Horáčková

Cena a predplatné Rozsievača na rok 2019

Náš časopis chceme pripravovať pre vás, naši milí čitatelia a priaznivci, so zaujímavým obsahom aj v roku 2019. Veľmi si vážime váš záujem o náš časopis, ktorý je vyjadrený aj tým, že si Rozsievač predplácate. Rastúce náklady spojené s vydávaním časopisu nás vedú k miernemu zvýšeniu predplatného na 1,50 € /39Kč za číslo. Ekonomické podmienky nám nedovoľujú už ani poskytnúť 1 číslo zdarma, ako sme to robili minulé roky.
Ročné predplatné za 11 čísel Rozsievača na rok 2019 je 16,50 € pre SR a zahraničie a 430 Kč pre ČR bez poštovného, ktoré sa platí zvlášť. Veríme, že nám nadalej zachováte svoju priazeň a budete časopis odoberať.

Za redakčnú radu Ján Szöllős

Fotografujeme s Biblí

Posílejte nám svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible. Rádi jej uveřejníme. Dnes je to fotograafie br. V. Malého.

Redakce

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2019

Číslo 2 2019 – Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!	Uzávěrka 10.12. 2018
Číslo 3 2019 – Neurobíš si modlu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou!	Uzávěrka 10. 1. 2019
Číslo 4 2019 – Nevyslovíš meno Hospodina, svojho Boha, nadarmo!	Uzávěrka 10. 2. 2019

KDO NÁS ODLOUČÍ OD LÁSKY KRISTOVY?

Zdena Garajová – Jeníková

Kdo odloučí mne od Tvé lásky, Pane?
Vždyť Tvoje ruce,
ruce probodané,
tak pevně drží slabou ovci svou!
A nechť se kolem hrůzně vlny dmou,
má kotva drží v divém ve příboji
a lano víry, jež mne s Tebou pojí,
nepřerve zloba ani přízeň světa.
Když vše se chví,
když bouř i trůny smetá,
má Skála stojí
vprostřed zmatků, vírů,
kol neklid, boj,
v Ní tišiny jsou míru.
Toť pevný bod v tom světa kolotání,
tu srdce pokoj má,
tu ztichnou tužby, přání,
neb tam má v Kristu všecku plnost svoji,
zde věčně láska Tvá mne, Jezu, uspokojí,
zde zmlkne každé proč?,
jež srdce rozrývalo.
Už klidně spočívám,
byť cokoliv se dálo?
V Tvé ruce, Kriste, za mne pobodané:
z Tvé lásky nic už nevyrve mne, Pane.
(1953)

Z básnické sbírky „Na hrnčířském kruhu"

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Milan Uhrin
Foto: © puzurin /Adobe Stock, © Olga Ionina /Adobe Stock a archívu redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.